

ГИЙОМ АПОЛИНЕР
11 000 КАМШИКА
ИЛИ ПОХОЖДЕНИЯТА НА
ЕДИН ПРИНЦ

Превод от френски: Атанас Сугарев, 1993

chitanka.info

I

Букурещ е красив град, в който като че ли са се смесили Ориентът и Западът. Ако се съди само по географското разположение, още сме в Европа, но ако се замислим за някои порядки в страната, за турците, сърбите и другите македонски националности, чиито живописни представители се забелязват по улиците, вече сме в Азия. И въпреки всичко това е една латинска страна: явно когато римските войници са я завладявали, техните мисли са били постоянно насочени към Рим — тогава столица на света и връх на всичко изтънчено. Тази носталгия по Запада се е предала и на техните наследници: румънците постоянно си мечтаят за един град, където разкошът да е нещо съвсем естествено, а животът — весел. Но Рим позагуби великолепието си, кралят на градовете преотстъпи своята корона на Париж и няма нищо странно, че поради природна вроденост мислите на румънците постоянно са насочени към Париж, който толкова добре замести Рим начело на всемира.

Също като останалите румънци и хубавият принц Шибеску си мечтаеше за Париж — града — светлина, където всички жени, освен че са красиви, лесно вирват крачка. Още докато беше в колежа в Букурещ, достатъчно бе да си помисли за някоя парижанка, за да започне бавно и с блаженство да лъска бастуна. По-късно се беше радвал на много дупета и сочни плодове на прекрасни румънки. Но ясно съзнаваше, че му трябва парижанка.

Мони Шибеску произхождаше от много богат род. Неговият праядо бил хосподар, което е равнозначно на титлата околийски началник във Франция. Това отличие се бе превърнало в наследствено, така че както дядото, така и бащата на Мони на свой ред бяха носили званието хосподар. Мони Шибеску също трябваше да го носи в чест на своя праядо.

Но той бе изчел достатъчно френски романи и на свой ред вече се подиграваше на заместник-околийските началници. „Не е ли смешно — казваше той — да караш да те наричат заместник-

околийски началник само защото пралядо ти е бил такъв? Та това е смехотворно.“ И за да бъде по-малко смехотворно, Мони беше заменил титлата хосподар — заместник-околийски началник — с титлата принц. „Ето — възкликна той — една титла, която може да се предава по наследство. Хосподар е административна служба и е справедливо онези, които са се отличили в администрацията, да имат правото да носят такава титла. От днес ставам благородник. В края на краищата с мен започва ново родословие. Децата и внуците ще ми бъдат благодарни.“

Шибеску беше много привързан към сръбския вицекомсул Банди Форноски, за когото в града се говореше, че с удоволствие надупвал шармантния Мони. Та един ден Мони се издокара както винаги и тръгна на гости на сръбския вицекомсул. На улицата всички го заглеждаха, а жените се обръщаха след него, като си казваха: „Прилича на същински парижанин!“

И наистина принц Шибеску ходеше така, както в Букурещ смятат, че ходят парижаните — с бързи ситни стъпки, въртейки задник. Това е толкова прекрасно! Когато някой мъж ходи така из Букурещ, никоя жена не може да му устои, дори ако е съпруга на премиер-министъра.

Като стигна резиденцията на сръбския вицекомсул, Мони се изпика обилно върху фасадата, след което позвъни. Отвори му албанец в бяла фустанела. Принц Шибеску бързо се качи на първия етаж. Вицекомсулт Банди Форноски беше съвсем гол в своята гостна. Полегнал на мека софа, той яко се беше възбудил, а до него Мира, кестенява черногорка, му драпаше яйчицата. Тя не му отстъпваше по голота и тъй като се беше навела, позата я принуждаваше да вири нагоре своя хубав закръглен задник, мургав и мъхнат, с нежна кожа, опъната до спукване. Между двете кълки се връзваше дълбока, обрасла с кафеникаво окосмение цепка и прозираше забраненото, кръгло като халка задно отворстие. Надолу се проточваха две дълги, чувствени бедра и тъй като позата заставяше Мира да ги разкрачва, това позволяваше да се види тлъстата й, добре очертана сочна мушмула, засенена от гъста, гарвановочерна четина. Тя изобщо не се притесни от появата на Мони. В един от ъглите върху шезлонг две красиви девойки с яки стегнати задници се лижеха, надавайки кратки, сладострастни „Ах!“. Мони се освободи, без да се помайва, от дрехите си и с

щръкнало сечиво се спусна към двете лесбийстващи, като героично се опита да ги раздели. Но ръцете му само се плъзгаха по влажните им гладки тела, които се гърчеха като змии. Ядосан, че не може да сподели сладострастието им, той започна да пляска с отворена длан едрия бял задник, до който успя да се докопа. Тъй като това явно възбуди допълнително притежателката му, той се захвана да го налага с всички сили, ала болката много скоро взе връх над удоволствието и красивата девойка, чиито бели бутове бяха зарозовели от плесниците, надигна ядосано глава и извика:

— Ей, мръсник, цар на обратните, не ни пречи! Умрели сме за голямата ти пишка! Дай на Мира шекерената си пръчка. Остави ни да се галим. Нали, Зюлме?

— Да, Тоне — отвърна другата девойка. Принцът размаха огромния си член и се провикна:

— Как, малки мръсници, вие само на опипване ли ще си играете?

И като сграбчи едната, той се опита да я целуне по устата. Случи се Тоне, кестенява хубавица, чието ослепителнобяло тяло бе покрито тук-таме с красиви бенки, които само подсилваха неговата белота. Лицето ѝ също беше светло, а една бенка на лявата буза правеше крайно пикантна муцунката ѝ. Тялото ѝ бе украсено с две великолепни, твърди като мрамор цици със сини жилчици, завършващи с ягодки в нежнорозово, а върху лявата бе кацнала като мушица красива бенка-убиец.

Мони Шибеску лакомо подпъхна ръце под големия ѝ задник, който напомняше на зрял пъпеш, расъл под полунощно слънце — толкова беше бял и тежък. Всеки от бутовете ѝ изглеждаше като издялан от най-скъп карарски мрамор, а бедрата, които се спускаха надолу, бяха заоблени като колоните на гръцки храм. Но каква разлика! Бедрата бяха топли на пипане, а бутовете студени, което е признак на добро здраве. Пляскането така бе зарозовило бузите, че те изглеждаха като направени от сметана, размесена с малини. Тази гледка възбуди до полуда нещастния Шибеску. Устата му смучеше твърдите зърна на Тоне, той я захапваше ту за гърлото, ту за рамото, правейки ѝ градинки. Ръцете му здраво се вкопчиха в едрия ѝ задник, стегнат като твърда, сочна диня. Той галеше царствените ѝ бутове, подпъхнал показалец в дупчицата между тях, за чиято еластичност можеше само да мечтае. Голямото му, димящо от мерак оръдие за удоволствия

понечи да си пробие път към нейната прелестна коралова мида, обкръжена от черно лъскаво руно. Девојката подвикваше на румънски: „Няма да успееш да ми го вкараш“, но в същото време тресеше прелъстително заоблените си бедра. Червената пламнала глава на Монивото сечиво вече докосваше влажното предпутие на Тоне. Тя още се дърпаше, но както се мятеше насам-натам, изпусна една пръдня — обаче не просташка, а с кристален звън, — която я накара да избухне в нервен яден смях. Съпротивата ѝ се прекърши, тя разтвори крака и съоръжението на Мони въвря глава в подстъпите на нейната хралупа. В този миг Зюлме, приятелката на Тоне и партньорка в лизането, сграбчи внезапно кореноплодите на Мони, стисна ги в малката си длан и му причини такава болка, че пламналият инструмент изхвъркна от своята обител за голямо разочарование на Тоне, която вече бе почнала да върти дебелия си задник под нежното кръстче.

Зюлме имаше руси коси, които падаха чак до петите ѝ. Беше по-дребна от Тоне, но не ѝ отстъпваше по снажност и грация. Очите ѝ бяха черни и дълбоки. Веднага щом пусна топките на принца, той се нахвърли върху нея с думите:

— Ей сега ще го отнесеш и заради Тоне!

И като сграбчи красивите ѝ гърди, засмука едното зърно. Зюлме взе да се извива. За да се подиграе с Мони, тя затресе и замятка насам-натам корема си, под който затанцува прелестна, добре накъдрена руса брадица. Същевременно изтласкваше нагоре очарователната си цепка, прорязваща красиво закръглено хълмче. Между розовите ѝ устни пърхаше дълъг клитор, който потвърждаваше лесбийските ѝ привички. Клюнът на принца напразно се опитваше да клъвне сочния плод. Накрая той притисна бедрата ѝ и тъкмо да постигне резултат, когато Тоне, ядосана, че са я лишили от изригването на прекрасния член, загъделичка с пауново перо петите на младежа. Той започна да се кикоти и да се върти. Пауновото перо продължи да го гъделичка — от петите се плъзна към бедрата, слабините и члена, който бързо клюмна.

Двете палавници Тоне и Зюлме, очаровани от своя фарс, се посмяха, а после, порозовели и задъхани, подновиха прекъснатото от мъжа занимание и се зализаха пред погледа на изумения и объркан принц. Задниците им се повдигаха едновременно, космите им се смесваха, зъбите им тракаха едни о други, здравите им тръпнещи гърди потъркваха сатенената си кожа. Накрая, изцедени и стенещи от

удоволствие, те постигнаха една след друга върховно удоволствие, а в това време принцът отново живна. Като видя колко са изтощени и двете, той се обърна към Мира, която продължаваше да отдава дължимото на вицеконсула и неговата мъжественост. Шибеску се приближи полека, мушна нажежения си рог между яките бутове на Мира и достигна полуоткрехнатата влажна мушмула, а чаровната девойка, щом усети главата на обладателя, натисна със задника си, за да го вкара целия. После продължи стихийните си движения, докато принцът с едната ръка я галеше по клитора, а с другата гъделичкаше гърдите ѝ. Възвратно-постъпателните му движения в здраво стиснатия плод явно доставяха голямо удоволствие на Мира, която скоро го потвърди чрез сладострастни звукоизлияния. Коремът на Шибеску се удряше в задника на Мира, чиято прохлада доставяше на принца същите приятни усещания, каквито неговият горещ корем доставяше на девойката. Скоро движенията му станаха по-бързи и отсечени, принцът се притисна до Мира, която пъхтеше, стиснала бедра. Принцът я захапа за рамото и продължи така. Тя завика:

— Ох, че е хубаво!... Още... по-силно... по-силно... още... докрай! Целият!... Добре го натъпчи... още... още... още...

И след като свършиха едновременно, те рухнаха и останаха така като издъхнали. Тоне и Зюлме, притиснати на шезлонга, ги гледаха и се смееха. Сръбският вицеконсул беше запалил тънка папираса от ориенталски тютюн. Когато Мони се надигна, той му рече:

— Сега, скъпи принце, е мой ред. Докато те чаках да дойдеш, Мира само ме загриваше, но кремчето го запазих за теб. Ела, сърце мое, педалче мое миличко, ела, да ти го начукам.

Шибеску го изгледа за миг, после се изплю върху инструмента, който му поднасяше вицеконсулт, и произнесе следните слова:

— Писна ми вече да ме опъваш. Целият град говори за това.

Но превъзбуденият вицеконсул се надигна и сграбчи един револвер. Насочи оръжието към Мони и той, разтреперан, му подложи задника си, заеквайки:

— Банди, скъпи Банди, знаеш, че те обичам. Обладай ме. Обладай ме.

Банди с усмивка се вмъкна в еластичната дупка между двата бута на принца. Проникнал там под погледа на трите жени, той се замята като побеснял, ругаейки:

— По дяволите! Свършвам! Стегни си задника, пиленцето ми, стегни го! Стегни хубавите кълки.

И с оцъкдени очи, впил ръце в нежните рамене, той отпразнува победа. Мони Шибеску се изми, облече се и си тръгна с думите, че след вечеря пак ще наmine. Но когато се прибра в къщи, той написа следното писмо:

Скъпи, Банди,

Писна ми да се съвокупляваш с мен, писна ми от букурещките жени, писна ми да пръсвам тук богатството си, с което бих могъл да бъда тъй щастлив в Париж. Заминавам след два часа. Надявам се, че там ще се забавлявам неописуемо и ти казвам сбогом.

Мони, принц Шибеску,
наследствен хосподар

Принцът запечата писмото и написа второ до своя нотариус, в което го молеше да ликвидира имотите му и да изпрати сумите в Париж веднага щом получи адреса му.

Мони взе петдесетте хиляди франка, с които разполагаше в наличност, и се насочи към гарата. Пусна двете писма в пощенската кутия и се качи в експреса за Париж.

II

— Госпожице, едва ви зърнах и влюбен до полуда, почувствах как моите органи се устремяват към царствената ви красота, а кръвта ми заигра, като че съм изпил чаша коняк.

— Къде и как? Къде и как?

— Полагам богатството и любовта си пред вашите нозе. Ако бях в едно легло с вас, двайсет път подред щях да ви докажа страстта си. И нека единайсет хиляди девици или дори единайсет хиляди камшици ме накажат, ако ви лъжа пак.

— И още как!

— Чувствата ми не са измамни. Не говоря така на всяка срещната жена. Не съм развратник.

— А брат ти?

Този разговор се водеше в един слънчев предобед на булевард „Малзерб“. Месец май разбуждаше природата и цвърченето на парижките врабчета пръскаше любов от клоните на раззеленилите се дървета. Принц Мони Шибеску се обръщаше с тези учтиви думи към една стройна, елегантна и красива девойка, запътила се към църквата „Мадлен“. Тя вървеше толкова бързо, че той с мъка я следваше. Изведнъж девойката се обърна внезапно и избухна в смях.

— Свършихте ли вече, защото сега нямам време. Отивам да видя една приятелка на улица „Дюфо“, но ако сте способен да издържите на две побеснели за разкош и любов жени, ако действително сте мъж с богатство и плодотворна мощ, елате с мен.

Той изпъчи снажното си тяло и възкликна:

— Аз съм румънски принц и наследствен хосподар.

— А пък аз — отвърна тя — се казвам Гъзолин д'Анкон, на деветнайсет години съм и в своите любовни похождения вече съм изцедила ташаците на десет расови мъже и кесиите на петнайсет милионери.

И бърбрейки весело за неща както вълнуващи, така и незначителни, принцът и Гъзолин стигнаха до улица „Дюфо“. Качиха

се с асансьор до първия етаж.

— Принц Мони Шибеску... моята приятелка Алексин Манжту.

Представянето бе извършено с голяма тържественост от Гъзолин в разкошен будоар, украсен с непристойни японски гравюри.

Приятелките се целунаха, като си пуснаха езичета. И двете бяха едри, но без излишък. Гъзолин бе мургава със сиви, искрящи от лукавство очи, а една окосмена бенка украсяваше долната част на лявата ѝ буза. Кръвта напираше под матовата ѝ кожа, а челото и бузите ѝ лесно се покриваха с бръчици, подсказващи прекомерното ѝ увлечение по парите и любовта.

Алексин беше руса, с този доближаващ се до пепелявото цвят, който се среща само в Париж. Бялата ѝ плът като да бе прозрачна. Тази красавица изглеждаше в чудесното си розово неглиже нежна и същевременно предизвикателна като палава маркиза от по-миналото столетие.

Запознанството стана бързо и Алексин, която беше имала любовник румънец, отиде да потърси снимката му в спалнята си. Принцът и Гъзолин я последваха. Двамата се нахвърлиха върху нея и смеейки се, започнаха да я разсъбличат. Пеньоарът ѝ се свлече и тя остана само по батистена ризка, която позволяваше да се види едно прекрасно тяло, закръглено и обсипано с трапчинки по деликатните места.

Мони и Гъзолин я проснаха върху леглото и извадиха хубавите ѝ твърди, едри и розови гърди, в чиито връхчета принцът незабавно впи лакоми устни. Гъзолин се наведе, повдигна и оголи едрите заоблени бедра, които се съединяваха при пепеляворусата, също като косата мида. Алексин застана от удоволствие, метна на кревата крачка и пусна пантофите си да тупнат глухо на пода. С широко разтворени бедра тя повдигаше задника си под вещото близане на нейната приятелка и здраво увиваше ръце около врата на Мони.

Скоро резултатът беше налице — краката ѝ се сключиха, движенията ѝ станаха буйни и тя свърши, мълвейки:

— Подлеци, възбудихте ме и сега трябва да ме задоволите!

— Той обеща да го направи двайсет пъти — каза Гъзолин и се съблече.

Принцът незабавно стори същото. Докато Алексин лежеше изцедена на леглото, двамата взаимно се залюбуваха на телата си.

Закръгленият задник на Гъзолин се поклащаше прелестно под тънкото ѝ кръстче, а едрите яйца на Мони се издуваха под огромния му инструмент, с който Гъзолин се зае, без да се помайва.

— Първо го дай на нея — каза тя. — С мен ще го направиш после.

Принцът доближи пламналото си сечиво до разтворената ягодка на Алексин, която потръпна от тази близост.

— Ще ме довършиш! — извика тя.

Но Мони хлътна чак до основата на двата си едри ореха и излезе само за да завлиза като бутало на ускоряващ хода локомотив. Гъзолин се покатери на кревата и намести черната си космата къпинка върху езика на Алексин, докато Мони ѝ зализа задното отворстие. Алексин завъртя дупе като обезумяла и бръкна с пръст отзад на Мони, с което вля желязо в дървото на неговата мъжественост. Той подпъкна ръце под кълките на Алексин, които се стегнаха като менгеме и заклешиха в жарката ѝ пещ огромния член, който вече едвам помръдваше.

Скоро възбудата и на тримата достигна връхната си точка и те дружно запъшкаха. Алексин се ощастливи три пъти, после дойде ред на Гъзолин, която бързо слезе от кревата и налапа двата ореха на Мони. Алексин се развика като побъркана и се заизвива като змия, когато Мони ѝ впръска румънското си семе. Гъзолин побърза да го изтръгне от хралупата на приятелката си и устата ѝ зае неговото място, за да изсмуче животворната влага, която се стичаше оттам на тежки капки. През това време Алексин налапа влажния инструмент за удоволствия, за да го почисти старателно с език, което го вкорави отново.

Този път принцът се метна връз Гъзолин, но задържа тарана пред портата, като само загъделичка щръкналото клиторче. Беше ухапал едното зърно на девойката, а Алексин ги галеше и двамата.

— Дай ми го! — викна Гъзолин. — Не издържам повече!

Но той си остана отвън и само продължи да я гъделичка. Младата жена свърши два пъти и вече изглеждаше отчаяна, когато внезапно Мони я наниза чак до гърлото. Обезумяла от възбуда и сладост, Гъзолин така впи зъби в ухото на Мони, че дори отхапа едно парченце. Тя го глътна, крещейки с всичка сила и въртейки умело задника си. Тази рана, от която шурна неистово кръв, като че възбуди още повече Мони, защото той заблъска още по-яко и се отлепи от плода на

Гъзолин чак след като се доказа три пъти, докато тя самата го правеше вече за десети път.

Когато се отпуснаха, и двамата забелязаха с учудване, че Алексин е изчезнала. Но тя се върна след малко с разни превързочни материали, предназначени за ухото на Мони, и с един огромен файтонджийски камшик.

— Купих го за петдесет франка — поясни тя — от кочияша на файтон 3269. Ще го използваме да възбуждаме румънеца. Скъпа Гъзолин, остави го да си превърже ухото, а ние с теб нека си направим шейсет и девет, за да сме подготвени.

Докато си спираше кръвта, Мони присъства на следния разведдряващ спектакъл: Гъзолин и Алексин се лижеха в упоение. Едрият задник на Алексин, бял и закръглен, се полюшваше върху лицето на Гъзолин; езиците им, дълги колкото момчешки пишки, работеха здраво, слюнката и секретът се смесваха, мокрите косми се слепваха, а душераздирателни стенания (ако не бяха изблик на страст) се разнасяха от леглото, което скърцаше и пъшкеше под приятната тежест на красивите девойки.

— Искам го отзад! — извика Алексин.

Но Мони беше загубил толкова кръв, че не му беше до мъжествени прояви. Алексин се надигна и като грабна камшика на кочияша от файтон 3269 — съвсем нов, направен от великолепна кожа, го размахва и нашари гърба и бутовете на Мони, който от тази нова болка забрави за кървящото си ухо и взе да вие. Но Алексин, подобна на разюздана гола вакханка, продължаваше да шибва.

— Ела да ме биеш и ти — извика тя на Гъзолин, чиито очи пламтяха и която започна да пляска с ръце големите разлюлени бутове на Алексин. Гъзолин скоро също се възбуди.

— Удряй ме, Мони — приплака тя.

А Мони, вече посвикнал с телесното наказание, въпреки че тялото му бе цялото в кръв, започна да шляпа красивите мургави кълки, които се разтваряха и затваряха в каданс. Когато усети твърдостта, започнала отново да се влива в инструмента му, кръвта вече се стичаше не само от ухото му, но и от всяка следа, оставена от жестокия камшик.

Тогава Алексин се обърна и подложи зачервено апетитно дупе под наедрелия укрепнал член, който се гмурна в розетката ѝ, а

девойката виеше и мятеше задник и гърди. Но Гъзолин ги раздели със смях. Двете жени отново се отдадоха на езикови упражнения, докато кървящият Мони, хлътнал странично в Алексининото дупе, се връткаше толкова бързо, че доставяше огромно удоволствие на партньорката си. Орехите му се клатеха като камбаните на парижката „Света Богородица“ ѝ удряха по носа Гъзолин. Изведнъж задникът на Алексин стегна главичката на Мони и той повече не можеше да шава, та изстреля мощна струя лепкави пръски, всмукани незабавно от лакомото дупе на Алексин Манжту^[1].

През това време на улицата тълпата се беше насъбрала около файтон 3269, чийто кочияш нямаше камшик.

Един стражар го попита къде го е дянал.

— Продадох го на една дама, която живее на улица „Дюфо“.

— Вземете си го веднага, иначе ще ви глобя. — Отивам — рече файтонджията, як нормандец, и след като се осведоми при портиерката, звънна на първия етаж.

Алексин отиде да отвори вратата гола. Кочияшът отначало се вцепени, но когато тя хукна да се спасява в спалнята, той се спусна подире ѝ, сграби я и я опъна на задна прашка с достойна за уважение мъжественост. Много скоро свърши, викайки: „Дано гръм да те тресне, кучко бясна!“

Алексин въртеше задник и свърши едновременно с него, а в това време Мони и Гъзолин си умираха от смях. Кочияшът реши, че му се подиграват, и изпадна в неистов гняв.

— Ах, курви мръсни, мърши разложени, холери бесни, вие май се ебавате с мен, а? Камшикът, къде ми е камшикът?

Погледът му срещна въпросния инструмент, той го сграби и зашиба с все сила и без да подбира Мони, Алексин и Гъзолин, чийто голи тела подскачаха под оставящите кървави следи удари. От всичко това кочияшът отново усети се надърви, скочи върху Мони и го ошастливи отзад.

Входната врата беше останала отворена и стражарят, който така и не дочака кочияша, се появи точно в този момент в спалнята. Той извади по спешност своя уставен орган и го натегна в дупето на Гъзолин, която заклопа като квачка ѝ настръхна от допира със студените копчета на униформата.

Незаетата с нищо Алексин грабна бялата палка, която се люшкаташе в калъф на хълбока на градския стражар, използва я умело за самолюбиви цели и скоро петимата се загърчиха в лапите на удоволствието, докато кръвта от раните им пръскаше по килима, чаршафите й мебелите.

На улицата отвеждаха в общинския обор изоставения файтон 3269, чийто кон пърдя през целия път и го умириса със зловония.

[1] *Манжту* — всеяден (фр.). — Б.пр. ↑

III

Няколко дни след случката, на която кочияшът на файтон 3269 и стражарят сложиха тъй неочакван край, принц Шибеску едва се съвземаше от своите преживявания.

Следите от бичуването бяха позараснали и той се бе изтегнал вяло върху софата в един от салоните на „Гранд-хотел“. За възбуда четеше любопитната хроника в „Журнал“. Една от историите го вдъхнови. Престъплението беше ужасяващо. Миячът на съдове в някакъв ресторант беше опекал задника на един млад помощник-готвач, после го натеглил, както бил още топъл и кървящ, хапвайки препечените меса. Съседите притичали от виковете на този новоизлюпен Вател^[1] и задържали садиста-мияч. Случката беше описана с всичките й подробности и принцът й се наслаждаваше, като лекичко загалваше извадения си от копчелъка любимец.

В този момент се почука. Усмивната камериерка, свежа и много сладка с бонето и престилката си, влезе, щом чу мощното „Влез!“ на принца. Тя носеше едно писмо и пламна при вида на разгачения Мони.

— Не си отивайте, русокоса красавице, искам да ви кажа две думи.

Същевременно той затвори вратата, придърпа Мариет за кръста и лакомо впи устни в нейните. Отначало тя се задърпа, но скоро взе да се отпуска под въздействието на прегръдката и устата й се разтвори. Езикът на принца веднага се провря вътре и Мариет тутакси го ухапа, а после погъделичка връхчето му с пъргавото си езиче.

С едната си ръка младежът обгърна талията й, а с другата повдигна полите й. Оказа се, че тя отдолу не носи нищо. Ръката му бързо се пхна между две едри и закръглени бедра, каквито човек не би заподозрял у нея, тъй като беше висока и слаба. Плодът й бе богато окосмен. Тялото на Мариет гореше и докато тя се отпускаше, изнасяйки напред слабините си, ръката на принца се шмугна във влажната цепка. Същевременно нейната ръка зашари, по копчелъка на

Мони и извади оттам разкошния екземпляр, на който Мариет бе хвърлила око на влизане. Те нежно се заопипваха — той я галеше по клитора, а тя прокарваше едва-едва пръст по влажнеещата главичка. Принцът я побутна към софата, сложи я да седне, вдигна краката ѝ и ги постави на раменете си. Мариет разкопча корсажа си и изтръска на свобода коравите си едри гърди, които той се зае да смуче поред, докато ѝ вкарваше нажежения си шиш. Скоро тя се развика: „Ах, колко е хубаво... ах, как добре го правиш...“ и развъртя задник като въртоглава. След миг той усети как камериерката свършва, мълвейки:

— Сега... сега... докрай... целият...

Скоро след това тя внезапно го сграбчи в ръка и рече:

— Достатъчно тук.

Измъкна го и го въвря в друга, кръгла дупка, разположена по-надолу като око на циклоп между две месести бели полукълба. Смазаният от нейната мъзга член влезе мазно и след като ѝ го наби няколко пъти с юнашка сила, принцът изля семеструя си в дупето на хубавката камериерка. После го извади със сочно „плюк“, като че ли бутилка се отпусти, а спермата по връхчето му се бе смесила с малко изпражнения. В този момент някой звънна в коридора и Мариет рече:

— Трябва да видя кой е.

И изчезна, след като целуна Мони, който ѝ пхна два луидора в ръката. Щом тя излезе, той се изплакна и разпечата писмото, което съдържаха следните редове:

Красиви румънецо,

Къде се дяна? Вече би трябвало да си се съвзел от умората. Спомни си какво ми каза: „Ако не го направя двайсет пъти поред, нека ме накажат единайсет хиляди камшици“. Ти не го направи двайсет пъти и толкова по-зле за теб.

Онзи ден те посрещнахме в бърлогата на Алексин на улица „Дюфо“. Но след като вече те познаваме, можеш да дойдеш и у нас, защото у Алексин сега е невъзможно. Тя не може да приеме дори мен. Затова си има тази бърложка — нейният сенатор е много ревнив. А мен не ме е еня. Моят

любовник е пътешественик и сега сигурно вдява перли с негърките от Кот д'Ивоар. Можеш да дойдеш у нас, улица „Прони“ №214. Чакаме те в четири часа.

Гъзолин д'Анкон

Принцът прочете писмото и погледна колко е часът. Беше единайсет преди обяд. Той позвъни да му пратят масажиста, който го разтри и го опъна благопристойно. Мони малко живна. Изкъпа се и след като се почувства бодър и освежен, позвъни на бръснаря, който го вчеса и го опъна артистично. После се качи педикюристът. Той му оправи ноктите и го опъна яко. Едва тогава принцът се почувства напълно във форма. Тръгна надолу по булевардите, нахрани се обилно и нае файтон, който го откара до улица „Прони“. Там намери малката къща, изцяло обитавана от Гъзолин. Една стара прислужница го въведе вътре. Къщата беше обзаведена с умение и вкус.

Веднага го вкараха в една спалня с твърде ниско, но затова пък много широко месингово легло. Паркетът бе покрит с животински кожи, които заглушаваха шума от стъпките. Принцът бързо се съблече и когато беше вече гол, влязоха Алексин и Гъзолин в своите прелестни неглижета. Те се засмяха и започнаха да го целуват. Мони седна и ги придърпа да се разположат на коленете му, като повдигна полите им така, че те хем изглеждаха благопристойно облечени, хем той усещаше голите им дупета върху бедрата си. Започна да ги опипва, докато те гъделичкаха сечивото му. Когато усети, че са добре възбудени, им рече:

— А сега ще се позанимаем малко с уроци. Накара ги да седнат на един стол срещу него и след като се замисли за миг, рече:

— Госпожици, току-що установих, че не носите гащи. Как не ви е срам! Бързо да вървите да си ги обуете.

Когато се върнаха, той започна учебните занимания.

— Госпожице Алексин Манжту, как се нарича кралят на Италия?

— Много се лъжеш, ако си мислиш, че знам и че това ме интересува — отвърна Алексин.

— Отивайте в леглото! — провикна се учителят.

Той я накара да застане гърбом на колене върху кревата, повдигна полите и смъкна гащите ѝ, откъдето изплуваха лъщящите от белота полукълба. Започна да ги пляска с длан и те порозовяха. Това

възбуди Алексин, която и без друго едва се сдържаше, но скоро и принцът стана неудържим. Подпъхнал ръце около гърдите на младата жена, той я застиска под пенъора, а после плъзна пръсти надолу към клитора, за да го погъделичка. Но от пръв допир му стана ясно, че тя вече си е пустила сока.

Нейните ръце също не бездействаха. Тя беше сграбчила гордостта на принца и го насочваше към тясното си содомово отворстие. Наведе се, за да вирне по-добре задник и да улесни Мони.

Скоро главичката се озова вътре, после и останалата част, а твърдите орехи заудряха младата жена по седалището. Скучаещата Гъзолин също дойде на леглото и започна да лиже отдолу Алексин, която, почитана и от двете места, чак се разплака от удоволствие. Разтърсваното ѝ от блаженство тяло се гънеше като от страдания. От гърлото ѝ се изтръгнаха хрипливи вопли. Едрият инструмент изпълваше задника ѝ и при движението напред-назад опираше в ципата, отделяща го от езика на Гъзолин, който обираше сока, предизвикан от тази разгривка. Коремът на Мони заудря задника на Алексин. Скоро принцът се заклати по-мощно и захапа за врата младата жена. Гордият му орган още се изду. Алексин не можа да понесе сполетялото я щастие и рухна върху лицето на Гъзолин, която продължаваше да я лиже, а Мони я последва в падането, както беше добре заклещен. След още няколко тласъка принцът беше готов. Алексин остана просната без сили на леглото, докато Мони отиде да се мие, а Гъзолин стана, за да се изпишка. Тя взе едно гърне, разкрачи се отгоре му, повдигна поли и обилно се изпика. После, за да отърси и последните капчици, останали по космите, пусна една тънка нежна пръдня, която извънредно много възбуди Мони.

— Изакай се в ръцете ми, изакай се в ръцете ми! — извика той.

Гъзолин се усмихна и когато той застана зад нея, тя прилекна леко и започна да прави необходимите усилия. Девојката беше с гащички от прозрачна батиста, през които се виждаха хубавите ѝ тръпнещи бедра. Черни чорапи с ажюри стигаха до над коляното и плътно прилепваха по двата прекрасни прасеца с изящни очертания — нито прекалено дебели, нито прекалено слаби. В позата, в която бе застанала, дупето ѝ стърчеше навън, прелестно обкръжено от запретнатите гащички.

Мони напрегнато съзерцаваше двете мургави, възрозови, мъхести полукълба, в които пулсираше буйна кръв. Той разглеждаше леко изпъкналата долна част на гръбначния ѝ стълб, под която се проточваше чертата на задника. Отначало широка, после стесняваща се и слизаща в дълбочина с увеличаването на дебелината на двата бута, тя стигаше до нагънатата, мургава и кръгла дупчица на ануса. Първите резултати от усилията на младата жена бяха, че накараха отверстието да се разшири и оттам да се покаже малко от гладката и розова кожа, която се намира вътре и прилича на обърната устна.

— Изакай се, де! — подкани Мони.

Скоро се появи остро върхче на едно лайнце, което само се показва и бързо се прибра в скривалището си. После то отново изскочи, следвано бавно и величествено от остатъка на суджучето, което се оказа едно от най-хубавите изпражнения, произвеждани някога от дебело черво.

Лайното се точеше мазно и дълго, грижливо усукано като корабно въже. То грациозно се полюшваше между красивите бутове, които все повече се разкрачваха. Скоро се разлюля по-силно. Дупчицата още повече се разшири, задникът се друсна леко и топлото димящо лайненце тупна в шепите на Мони, който се протегна, за да го хване. Той извика: „Остани така!“ — и навеждайки се, хубаво облиза задника, като въртеше изпражнението в ръцете си. После с наслаждение го разчупи и намаза цялото си тяло. Гъзолин се съблече, за да не остане по-назад от Алексин, която вече беше гола и показваше на Мони своя прозрачен от белота голям задник.

— Изакай се отгоре ми! — извика Мони на Алексин и се просна на пода.

Тя леко приклепна над него и така той можеше да се наслаждава на спектакъла, представян от задната ѝ дупка. Първите усилия изкараха малко от спермата, която Мони бе посял там. После се показва изпражнението, жълто и меко, което падна на няколко пъти. Тъй като Алексин се смееше и мърдаше, то кацаше на различни места по тялото на Мони, чийто корем скоро бе украсен с няколко от тези благоуханни плужеци.

Същевременно Алексин се изпика и топлата струя, обливаща мъжествения инструментарий на Мони, разбуди неговите животински инстинкти. Гордият му член започна да се надига лека-полека, докато

достигна обичайната си големина, а главичката, алена като турско фесче, се заклати пред очите на младата жена, която, приближавайки се към нея, приклякваше все повече, докато накрая наниза зейналата си праскова на напращелия член. Мони беше възхитен от гледката. Спускайки се надолу, мъхестите задни бузи на Алексин разкриваха все повече апетитната си закръгленост. Съблазнителните им извивки се открояваха, подчертани от разчекнатите бедра. Когато задникът се спусна достатъчно и аха да погълне мъжеството, той отново се повдигна и подхвана едно много приятно движение нагоре-надолу, което изменяше видимо формата му и така се откриваше една приказна гледка. Олайненият Мони се наслаждаваше неописуемо. Скоро той усети как влагалището се стяга, а Алексин простена задавено:

— Мръсник... наближава... свършвам!

И заизпуска своя секрет. Ала Гъзолин, няма свидетелка на тази сцена, се бе разгорещила и като я изтръгна рязко от нейния кол, се метна върху Мони. Без да се смущава от лайната, които също я изплескаха, си го набучи на свой ред, издавайки въздишка на доволство. Затресе се страховито, викайки „Хак!“ при всяко движение на хълбоците си. Алексин, раздразнена, че са я лишили от благата, отвори един шкаф, измъкна оттам камшик от кожени ремъци и започна да шиба задника на Гъзолин, чиито тласъци станаха още по-страстни. Възбудена от гледката, Алексин замахваше с всичка сила. Ударите се сипеха върху прелестното дупе. Мони наклони леко глава настрани и видя в огледалото насреща как едрата задница на Гъзолин се повдига и се спуска. При повдигането бузите се разтваряха и за секунда се мярваше розетката, която бързо се скриваше при спускането, когато сочните кълки се затваряха. Отдолу разтегнатите окосмени устни лакомо поглъщаха огромния пулсиращ плужек, който при повдигането се показваше цял олигавен. Ударите на Алексин зачервиха до кръв нещастния задник, който вече се тресеше от удоволствие. Скоро едно шибване остави първата кървава диря. И шибачката, и шибаната бяха изпаднали в екстаз като вакханки и явно се наслаждаваха еднакво и двете. Мони сподели техния екстаз и ноктите му заораха сатенената кожа по гърба на Гъзолин. За да може да удря по-удобно, Алексин застана на колене до двамата. Нейният едър бузест задник, тресящ се при всеки удар, се намери на два пръста от устата на Мони.

Езикът му незабавно се пхна там и подтикнат от неистово сладострастие, принцът захапа дясната кълка. Младата жена извика от болка. Зъбите бяха пробили кожата и свежата ѝ аленочервена кръв ороси пресъхналото гърло на Мони. Той я преглътна, намирайки я леко солена и с привкус на желязо. В този миг Гъзолин се замята като бясна. Виждаше се само бялото на очите ѝ. Устата ѝ, изцапана от лайната по тялото на Мони, изпусна едно стенание и младата жена се изпразни едновременно с принца. Алексин се просна изнемощяла върху тях, хъркайки и скърцайки със зъби. Мони, който завря език в плода ѝ, трябваше само да го въртне два-три пъти, за да я довърши. Напрежението спадна след няколко финални подскоци и триото се плъосна сред изпражнения, кръв и сперма. Те заспах така и когато се събудиха, часовникът в стаята отброяваше полунощ.

— Не мърдайте — каза Гъзолин. — Чух някакъв шум. Не е прислужничката, защото отдавна трябва да си е легнала.

Студена пот обля лицата на Мони и двете млади жени. Косите им се изправиха, а голите им омазани с лайна тела се разтърсваха от тръпки.

— Май има някой — подхвърли Алексин.

— Има някой — потвърди и Мони.

В този миг вратата се отвори и оскъдната светлина, която проникваше от среднощната улица, откри две мъжки сенки, облечени в пардесюта с вдигнати яки и нахлупени над очите бомбета.

Внезапно първият включи електрическото фенерче, което държеше в ръка. Лъчите му осветиха стаята, но крадците не забелязаха проснатата на пода група.

— Много лошо мирише — промърмори първият.

— Да влезем все пак. Може да намерим мангизи из шкафове — рече вторият.

Точно тогава Гъзолин, която се беше довлякла до електрическия ключ, освети внезапно стаята.

Крадците останаха като втрещени пред тази голотия.

— Господ да ти е на помощ, Корнабьо — каза първият. — Имаш вкус!

Той беше кестеняв колос с космати ръце. Разчорлената му брада го правеше още по-отблъскващ.

— Я какви веселяци — включи се и вторият. — На мен лайната ми носят щастие.

Беше блед едноок нехранимайко, който дъвчеше фас от изгаснала цигара.

— Имаш право, Гемийо — отвърна Корнабьо, — и аз току-що нагазих в тях. Като начало смятам да ошастливя госпожицата. Но нека преди всичко обърнем внимание на господина.

И като се нахвърлиха върху ужасения Мони, разбойниците му запушиха устата и му вързаха ръцете и краката. После Гемията се обърна към двете треперещи, но като че поразвеселени жени:

— А вие, девойчета, постарайте се да бъдете любезни, иначе ще се оплача на Проспер.

Той държеше палка в ръката си и като я подаде на Гъзолин, заповяда ѝ да налага Мони с всички сили. После застана зад нея и извади един тънък като кутре, но иначе въздълъг накрайник. На Гъзолин започна да ѝ става забавно. Гемията я зашляпа по бутовете и занарежда:

— Е, бузест красавецо, ще ми посвириш ли на флейта? Аз обичам изотзад.

Той опипваше и мачкаше едрият мъхест задник, после промуши отпред ръка, стисна с два пръста клитора и внезапно дари Гъзолин със своето тънко, но затова пък дълго шило. Момичето започна да върти задник, като същевременно продължи да налага Мони, който, неспособен да се предпази, нито да извика, се гърчеше като червей при всеки удар на палката. И колкото по-силно я работеха, толкова по-силно възбудената Гъзолин удряше и викаше:

— Подлец, ето ти за твоята мръсна уличница... Гемийо, забий ми докрай щика си!

Скоро Мони започна да кърви. През това време Корнабьо беше сграбчил Алексин и я беше метнал на кревата. За начало задъвка набъбналите ѝ зърна, после се прехвърли върху вкусния ѝ плод и го налага целия, като подръпваше със зъби къдравите руси косъмчета от туфата. Накрая извади дебелия си, макар и не особено дълъг щик, както го определи Гъзолин, с лъскава морава главичка, обърна Алексин и я зашляпа по розовия задник, като от време на време прокарваше длан в браздата между бутовете ѝ. После я намести върху лявата си ръка така, че с дясната да може да бърка във влагалището. При това я

стискаше за руното и ѝ причиняваше болка. Тя се разплака и стенанията ѝ се усилиха, когато Корнабьо започна да я пляска с цяла шепа. Огромните ѝ розови бутове се затресоха, задникът ѝ потръпваше всеки път, когато върху него се стоварваше тежката лапа на крадеца. Накрая Алексин се опита да се защитава. Със свободните си нежни ръце започна да дере брадатото лице и да скубе косми по същия начин, по който той се отнасяше към руното ѝ.

— Така ще е по-добре — каза Корнабьо и я обърна, при което тя стана свидетел на сцената с участието на Гемията, обслужващ изотзад Гъзолин, която пък удряше кървящия Мони, и това я възбуди.

Дебелият член на Корнабьо вече се удряше в задника на Алексин, но все не улучваше, подскачаше наляво и надясно, по-горе и по-долу. Ала веднъж налучкал цепката, крадецът сграбчи гладките заоблени хълбоци на девойката и като я придърпа към себе си, затъкна ѝ го с всичка сила. Болката, причинена от този несъразмерен орган, който ѝ разчекна задното отворстие, сигурно щеше да я накара да изреве, ако не бе превъзбудена от всичко случило се дотук. В следващия миг Корнабьо извади сечивото си, обърна Алексин по гръб и опита да влезе отпред. Поради размера си той едва-едва успя да промуши моравата лъскава главичка, но Алексин обгърна с крака кръста на крадеца и го стисна с такава сила, че той не само се вмъкна докрай, но вече не би могъл да го извади, дори и да иска. Последва енергична сцена на зверско съвокупление. Корнабьо смучеше гърдите ѝ, а брадата му я гъделичкаше и така я възбуждаше, че тя мушна ръка в панталона на възседналия я мъж и пхна пръстче в задната му дупка. После, без да спрат за миг основното си занимание, те започнаха да се хапят като диви животни. Изпразниха се бясно, ала Корнабьо, заклещен в Алексин, отново взе да надига глава и тя примижа, за да се наслади по-цялостно на тази втора загревка. И докато Корнабьо се удоволства три пъти, тя успя да свърши тази работа цели четиринайсет пъти. Когато дойде на себе си, Алексин видя, че отдолу цялата е в кръв, разранена от огромния Корнабьо. Забеляза също, че Мони потрепва конвулсивно на пода, а цялото му тяло представлява една рана.

По заповед на едноокия крадец Гемията, Гъзолин беше коленичила пред него и го смучеше.

— Хайде, ставай, кучко! — изрева Корнабьо.

Алексин се подчини и той я ритна така силно по задника, че тя се просна върху Мони. Корнабьо събра ръцете и краката ѝ и ги върза, след което ѝ запуши устата, без да обръща внимание на молбите ѝ, сграби палката и започна да шари красивото ѝ, привидно слабо тяло. Задникът ѝ потреперваше при всеки удар на тоягата, после дойде ред на гърба, слабините, бедрата и гърдите. Мятайки се насам-натам, Алексин се натъкна на члена на Мони, който беше щръкнал като на мъртвец. Той случайно се оказа редом с плода на младата жена и безпрепятствено се вмъкна вътре.

Корнабьо усили темпото и заудря безразборно Мони и Алексин, отдали се на безпаметно съвокупляване. Скоро нежната розова кожа на девойката вече не можеше да се различи под синините и бликащата кръв. Мони изгуби съзнание и Алексин бързо го последва. Корнабьо, чиято ръка се беше уморила, се обърна към Гъзолин. Тя, както и преди, беше впила устни в Гемията, но едноокият все не успяваше да постигне удовлетворение.

Корнабьо заповяда на мургавата да се разкрачи, но доста се измъчи, докато я набримчи отзад. Тя също страдаше, но стоически, без да престава да смуче Гемията. Когато най-сетне овладя изцяло достойнствата на Гъзолин, Корнабьо я накара да си вдигне дясната ръка и заръфа гъстата растителност под мишницата ѝ. Споходилият я оргазъм бе толкова мощен, че Гъзолин почти загуби сваяст и неволно впи зъби в члена на Гемията. Той изрева от нечовешката болка, но главичката му вече бе отхапана. Току-що удовлетворилият се Корнабьо рязко измъкна уреда си от Гъзолин, която се просна в безсъзнание на пода. Кръвта на Гемията шуртеше като от чешма.

— Бедни друже — рече Корнабьо, — вече за нищо не ставаш. По-добре да свършиш още сега.

И като извади един нож, той нанесе смъртоносен удар на Гемията, отцеждайки върху тялото на Гъзолин последните капки сперма. Гемията умря, без да каже „гък“.

Корнабьо си закопча старателно панталоните, обра от чекмеджетата всички пари и дрехи, без да забрави бижутата и часовниците. После погледна Гъзолин, която лежеше безжизнена на пода.

„Трябва да отмъстя за Гемията“ — си рече и като извади на нова сметка ножа, със страшен замах го заби между бутовете на все още

припадналата Гъзолин и го остави да стърчи там. Часовникът удари три часа след полунощ. Бандитът напусна къщата така, както беше влязъл, оставяйки четири тела, прострени на пода в стаята, пълна с кръв, изпращения, сперма и неописуем безпорядък.

Вън той се насочи бодро към улица „Менил-монтан“, като си пееше:

*Гъзът мирише си на гъз,
но не и на парфюм...*

А също така и:

*Ченге, ченге,
и в този мрак
гъзът ми се усмихва пак.*

[1] *Вател* — главен готвач при принц Конде. Самоубил се, защото на една вечеря, на която присъствал и Луи XIV, рибата не била поднесена навреме. — Б.пр. ↑

IV

Скандалът беше неописуем. Вестниците се занимаваха с тази история цели осем дни. Гъзолин, Алексин и принц Шибеску трябваше да останат два месеца на легло. След като се посъвзе, Мони се отби една вечер в някакъв бар до гара Монпарнас. Там се пие шльокавица, която е великолепна напитка за преситените от други ликьори гърла.

Ближейки гнусната пърцуца, принцът разглеждаше посетителите. Единият от тях, брадат колос, облечен като хамалин от Халите и с огромна брашнена шапка, имаше вид на полубог от преданията, готов да извърши героичен подвиг.

На принца му се стори, че разпознава симпатичното лице на крадеца Корнабьо. Скоро го чу да си поръчва шльокавица с оглушителен глас. Това наистина бе гласът на Корнабьо. Мони стана и се насочи към него с протегнатата ръка:

— Здравейте, Корнабьо, сега на Халите ли работите?

— Аз ли? — отвърна изненадано бабаитинът. — Вие пък откъде ме познавате?

— Срецнах ви на улица „Прони“ номер двеста и четиринайсет — каза Мони непринудено.

— Не съм бил аз — промълви изплашено Корнабьо — и не ви познавам. От три години съм хамалин в Халите, питайте когото щете. Оставете ме на мира!

— Стига глупости — прекъсна го Мони. — Ти ми принадлежиш, Корнабьо. Мога да те предам на полицията, но ми допадаш и ако склониш да ме последваш, ще станеш мой камериер и ще бъдеш с мен неотлъчно. Ще те приобщя към моите удоволствия. Ти на свой ред ще ми помагаш и при случай ще ме защитаваш. Ако си ми верен, ще те направя богат. Искам незабавно отговор.

— Вие сте добър човек и явно умеете да говорите. Да си стиснем ръцете и от днес съм на служба при вас.

Няколко дни по-късно произведеният в чин „камериер“ Корнабьо стягаше куфарите. Принц Мони беше повикан спешно в Букурещ.

Неговият интимен приятел — сръбският вицеконсул, наскоро бе починал и му бе завещал цялото си имущество, а то беше значително. Ставаше въпрос за няколко много производителни през последните години калаени мини, които обаче трябваше да се ръководят изкъсо, за да не спаднат рязко приходите от тях. Както вече успяхме да се убедим, принц Мони не обичаше парите заради самите тях. Той копнееше за огромни богатства само заради удоволствията, които единствено златото можеше да му предостави. Постоянно цитираше максимата, изказана някога от негов прародител: „Всичко може да се продаде и купи, стига да предложиш добра цена.“

Принц Мони и Корнабьо бяха заели местата си в Ориент-Експреса. Друсането на влака скоро си каза думата. Мони се надърви като казак и взе да мята към Корнабьо пламенни погледи. Отвън очарователният пейзаж на Източна Франция разгръщаше своето разведряващо и спокойно великолепие. Салонът беше почти празен. Един богато облечен страдащ от подагра старец охкаше разлигавен над вестник „Фигаро“, като се опитваше да го чете.

Шибеску, загърнат в широка връхна дреха, улови ръката на Корнабьо и промушвайки я през отвора, който се намираще при джоба на тази удобна одежда, я намести върху копчелъка. Великанът-камериер проумя желанието на господаря си. Неговата огромна лапа беше космата, но възпълничка и много по-нежна, отколкото човек можеше да си представи. Пръстите на Корнабьо внимателно разкопчаха панталона на принца. Те напипаха щръкналата му анатомия, която напълно потвърждаваше известното двустийе на Алфонс Але:

*Когато сме на път и ни задруса влак,
отново пламва в нас неудържим мерак*

Но един служител от дирекция „Спални вагони“ влезе и обяви, че е време за вечеря и че много от пътниците са вече във вагон-ресторанта.

Великолепна идея — каза Мони. — Корнабьо, хайде първо да хапнем.

Ръката на бившия хамалин се измъкна през отвора на дрехата и двамата се запътиха към трапезарията. Принцът беше все тъй вкоравен и понеже не се беше загащил, палтото му се издуваше отпред като палатка. Вечерята започна благополучно, озвучавана от тракането на влака и прозвънването на чиниите, сребърните прибори и кристалните чаши, смущавана сегиз-тогиз от рязко отпушена бутилка „Аполинарис“.

На една маса в дъното срещу масата на Мони вечеряха две хубави русокоси жени. Корнабьо, който беше с лице към тях, ги посочи на принца. Той се обърна и разпозна в по-скромно облечената Мариет, прелестната камериерка от Гранд-хотела. Мони скочи веднага и отиде при дамите. Той поздрави Мариет и се обърна към другата млада жена, кокетно гримирана. Нейните изрусени с кислородна вода коси ѝ придаваха крайно модерен вид, който очарова Мони.

— Госпожо — каза ѝ той, — моля ви да извините моята постъпка. Но тъй като във влака едва ли ще намерим общи познати, аз си позволявам да ви се представя сам. Казвам се принц Мони Шибеску и съм наследствен хосподар. Към госпожица Мариет, която явно е напуснала службата си в Гранд-хотела, за да постъпи при вас, аз имам един дълг на признателност, който желая да изплатя още днес. Смятам да я омъжа за моя камериер и да им връча по петдесет хиляди франка зестра.

— Не виждам нищо нередно — отвърна дамата. — Но това тук ми се вижда много привлекателно. За кого е предназначено?

Приборът на Мони беше намерил изход и показваше между две копчета червендалестата си главичка. Принцът пребледня и побърза да го прибере. Дамата се засмя.

— Добре, че сте застанали така, та никой не ви видя. Щеше да падне голям смях. Но отговорете все пак за кого е това страховито съоръжение?

— Позволете ми — каза галантно Мони — да отдам с него почит на вашата божествена красота.

— Ще я видим тази работа по-късно — отвърна дамата. — И тъй като вие се представихте, да сторя и аз същото... Естел Ронанж...

Великата актриса от „Театр франсе“? — възкликна Мони.

Дамата кимна.

Луд от радост, Мони се провикна:

— Естел, как не ви разпознах! Та аз дълго време бях ваш страстен поклонник. Знаете ли колко вечери съм прекарал в театъра, гледайки ви в любовните роли? И тъй като не можех да се самозадоволявам пред толкова хора, за да укротя възбудата си, аз си бърках в носа, вадах каквото намерех и го изяждах. Ах, колко хубаво беше!

— Мариет, идете да вечеряте с годеника си — каза Естел. — А вие, принце, останете с мен.

Щом се озоваха един срещу друг, принцът и актрисата се загледаха влюбено.

— За къде пътувате? — попита Мони.

— За Виена, да играя пред императора.

— А Московското споразумение?

— Не ме интересува. Още утре ще изпратя оставката си на Кларети. Държат ме в сянка... Дават ми само второстепенни роли. Отказаха ми ролята на Еорака в новата пиеса на Муне-Сюли. Заминавам... Няма да успеят да погубят таланта ми.

— Издекламирайте ми нещо... стихове например — помоли Мони.

Дойдоха да сменят чиниите им и тя му задекламира „Покана за пътешествие“. Докато се лееше великолепно стихотворение, в което Бодлер е вложил малко от любовната си мъка и страстна носталгия, принцът усети, че краката на актрисата пълзят по неговите бедра: те достигнаха под палтото малкия Мони, повесен жално извън копчелъка. Там крачката замряха и обхващайки го внимателно, започнаха едно доста любопитно въртеливо движение. Възмъжал на бърза нога, младежът се остави да бъде гален от нежните крачета на Естел Ронанж. Скоро принцът се възбуди и импровизира този сонет, който издекламира на актрисата, чийто крачен труд продължи чак до последния стих:

ЕПИТАЛАМИЙ

*Щом твоите ръце напъхат моя член
в свещения вертеп под пъпа ти, тогава
ще ви призная аз, напук на Авинен,*

че твойта страст за мен премного означава.

*И бялата ти гръд ще смуча до забрава
беззлобно, от екстаз съвсем опиянен,
а едрият ми член, на мидата ти в плен,
ще бликне сперма в миг, гореща като лава.*

*О, мила курво, ти чрез своите бедра
на всеки плод откри забулената тайна —
на кръглата земя, безполова, омайна,
на задника дори на старата луна.*

*А в твоите очи, дори да са прикрити,
проблясва мрачен лъч, изпратен от звездите.*

И тъй като вече бе достигнал границата на поносимото, Естел отпусна крака с думите:

— Принце, нека не го принуждаваме да плюе във вагон-ресторанта. Какво ще си помислят за нас хората? Искам да ви благодаря за почитта, която отдадохте на Корней в поантата на вашия сонет. Въпреки че съм на път да напусна „Комеди франсез“, всичко, което се отнася до професията ми, е в обсега на моите постоянни интереси.

— Но какво ще правите, след като играете пред Франц-Йосиф?
— попита Мони.

— Моята мечта — каза Естел — е да стана звезда в кафешантан.

— Внимавайте — предупреди я Мони, — мрачният господин Кларети, който разжалва звезди, ще ви преследва с безкрайни процеси.

— Не се притеснявай за това, Мони, ами по-добре ми кажи още някое стихотворение, преди да си легнем.

— Добре — откликна Мони и импровизира следните нежни митологични сонети:

ХЕРКУЛЕС И ОМФАЛА

Херкулес с член
ростен тука
в гъза сломен
Омфала чука.

— Как е под мен?
— Ех, че сполука!
С твоя остен
няма миг скука.

Този сладур
като мечта е...
И как дълбае...

Прелестен кур!
Тъй той накрая
отзад еба я.

ПИРАМ И ТИСБА

На своя Пирам
рече мадам
Тисба: — Примирам!
Той каза: — Знам!

Добре разбирам.
Сега без срам
ти го навирам
с мерак голям.

Тя рече: — Може!
И той, и тя
на свойто ложе

във любовта

*примряха двама
сред страст голяма.*

— Приказно, великолепно, възхитително! Мони, ти си супербожествен поет. Ела сега с мен в спалния вагон, защото душата ми плаче за ебан.

Мони плати сметката. Мариет и Корнабьо се гледаха влюбено. В коридора принцът пъхна петдесет франка на служителя от дирекция „Спални вагони“, който пусна и двете двойки в едно и също купе.

— Оправете формалностите с митницата — заръча Мони на човека с фуражката, — защото нямаме нищо за деклариране. Но все пак две минути преди да пресечем границата, почукайте на вратата ни.

В купето и четиримата захвърлиха дрехите си. Мариет първа остана гола. Мони никога не я беше виждал така, но си припомни едрите ѝ закръглени бедра и гъсталака, обкръжаващ тлъстичката ѝ ягода. Гърдите ѝ бяха щръкнали като мишоците на Мони и Корнабьо.

— Корнабьо — рече Мони, — я ме обслужи, докато аз оправям тази красива девойка.

Събличането на Естел продължи по-дълго, но накрая и тя остана гола. Мони вече бе надупил Мариет, която от удоволствие въртеше пълното си дупе и пляскаше с него корема на принца. Корнабьо пък изпълняваше нареждането на принца с късото си, но въздебело оръдие, докато Мони не спираше да ругае:

— Мамка му и железница! Няма да можем да запазим равновесие.

Мариет клопаше като квачка и се клатушкаше от крак на крак като патица. Мони я беше обгърнал с ръце и ѝ мачкаше гърдите. Същевременно се любуваше на красотата на Естел, чиято гъста коса издаваше ръката на опитен фризьор. Това беше модерна жена в пълния смисъл на думата: накъдрени коси, прикрепени с кокалени шноли, чийто цвят съответстваше на умело променения цвят на косата. Тялото ѝ бе пленително красиво. Тръпнещият ѝ задник бе щръкнал предизвикателно. Нейното изкусно гримирано лице ѝ придаваше съблазнителното изражение на луксозна проститутка. Гърдите ѝ бяха леко увиснали, но това много ѝ отиваше, защото бяха малки, дребни и с крушовидна форма. На пипане бяха копринено меки, като козе виме,

а когато се обръщаше, те подскачаха като смачкана на топка батистена кърпичка, която човек подхвърля в ръка.

По Венериния ѝ хълм имаше само едно малко храстче копринени косъмчета. Тя легна на кревата и катурвайки се с подскок, праметна дългите си тръпнещи нозе около шията на Мариет, която, получила по този начин плода на господарката си, започна лакомо да я ближе, завирайки нос между бутовете, в дупчицата на задника. Естел вече бе пъхнала език в мъхнатия плод на камериерката си и смучеше едновременно пламналата ѝ мекота и твърдината на Мони, която той необуздано ръгаше вътре. Корнабьо наблюдаваше блажено тази картина. Дебелият му чеп, натъпкан до дупка в рошавия задник на принца, бавно се движеше напред-назад. Той се изпърдя звучно два-три пъти и увоня въздуха, увеличавайки наслаждението на Мони и двете жени. Скоро Естел взе да се чепа като бясна, а задникът ѝ затанцува под носа на Мариет, чиито стенания и изпълнения ставаха все по-буйни. Естел мяткаше наляво и надясно краката си в черни копринени чорапи, обути в обувки с токове тип „Луи XV“. Шавайки така, тя ритна толкова силно Корнабьо по носа, че го зашемети и му причини обилно кръвотечение. „Курва“ — изруга Корнабьо и за да си отмъсти, оципа жестоко Мони по задника. Той пък, обхванат от ярост, впи зъби в рамото на Мариет, която се празнеше с мучене. Под въздействие на болката тя заби зъби в плода на господарката си, която, изпадайки в истерия, стегна бедра около шията ѝ.

— Задушavam се — произнесе приглушено Мариет, но никой не я чу.

Прегръдката на бедрата се стегна още по-силно. Лицето на Мариет стана виолетово, а запенената ѝ уста беше все така плътно притисната върху славата на актрисата.

Цвилейки, Мони се изпразни в безжизнена утроба. Корнабьо с изцъклени очи тъпчеше със сперма задника на Мони, заявявайки с отпаднал глас:

— Ако не забременееш, направо не си човек!

Четиримата герои се сгромолясаха. Просната на кушетката, Естел скърцаше със зъби, мяташе крака и размахваше юмруци. Корнабьо пикаеше през прозореца. Мони се мъчеше да изтегли мишока си от котето на Мариет. Но нищо не се получаваше. Тялото на субретката вече не помръдваше.

— Остави ме да го извадя — увещаваше я Мони, като я галеше, после взе да я щипе по кълките, ухапа я, но всичко бе напразно. — Ела да й разтвориш краката, че е припаднала — обърна се принцът към Корнабьо.

Едва с негова помощ Мони успя да се измъкне от капана на стегналата се в мъртва хватка Мариет. После направиха опит да я свестят, но без резултат.

— По дяволите! Тя е пукнала — заяви Корнабьо.

И наистина Мариет беше умряла, задушена от краката на своята господарка. Тя бе мъртва, неизлечимо мъртва.

— Сега я втасохме! — каза Мони.

— Тази мръсница е виновна за всичко — заяви Корнабьо, като посочи Естел, която започваше да идва на себе си.

И като грабна една четка за коса от пътния й несесер, той започна да я налага яростно. Косъмчетата на четката я боцваха при всеки удар и това наказание явно я възбуждаше извънредно много.

В този момент на вратата се почука.

— Това е уговореният сигнал — възкликна принцът. — След няколко секунди ще прекосим границата. А аз се заклех, че ще ударя един тек наполовина във Франция, наполовина в Германия. Ти се заеми с мъртвата.

И Мони се метна в пълна бойна готовност върху Естел, която се разкрачи да го поеме в пламналата си пещ, викайки:

— Целия го искам, целия! Ох... ох...

В гърчовите й имаше нещо демонично, от устата й се точеше слюнка, която, смесена с грима, се стичаше на гнусни струйки по брадичката и гърдите й. Мони плъзна език в устата на актрисата и същевременно напъха дръжката на четката в задната й дупчица. Под напора на тези горещи милувки Естел така безмилостно ухапа езика на Мони, че той трябваше да я оцисе до кръв, за да го пусне.

През това време Корнабьо обърна трупа на Мариет, чието посиняло лице бе ужасяващо. Той разтвори бутовете й и с мъка натика огромния си член в содомичното й отворстие. После даде воля на вродената си кръвожадност. Ръцете му скубеха кичур подир кичур русите коси на мъртвата, зъбите му раздираха снежнобелия гръб, а бликащата алена кръв веднага се съсирваше и изглеждаше като размазана върху преспа.

Малко преди да свърши, той пхна ръка във все още топлата ѝ утроба и с цяла длан започна да тегли вътрешностите на злочестата камериерка. В момента на изпразването вече бе извадил два метра черва и ги беше омотал около кръста си като спасителен пояс.

Докато се празнеше, той повърна вечерята си както поради клатенето на влака, така и под напора на силните чувства, които бе изживял. Мони вече бе привършил и наблюдаваше с потрес как камериерът му, звучно хълцайки, бълва върху злочестия труп. Окървавените косми, черва и съсиреци се смесиха с вонящия бълвоч.

— Мръсна свиньо! — провикна се принцът. — Насилието над тази мъртва девойка, за която трябваше да се ожениш по силата на обещанието ми, вечно ще тегне над душата ти. Ако не те обичах толкова, щях да те пречукам като бясно псе.

Окървавеният Корнабьо се надигна, сдържайки последните хълцукания след повръщането. Той посочи Естел, която с изцъклени очи наблюдаваше ужасена отвратителното зрелище, и заяви:

— Тя е виновна за всичко.

— Не бъди жесток — порица го Мони, — защото тя ти предостави възможност да удовлетвориш некрофилските си наклонности.

И тъй като влакът минаваше по един мост, принцът застана на прозореца, за да съзерцава романтичния пейзаж на Рейн, който разкриваше зеленото си великолепие в лъкатушни линии, стигащи до хоризонта. Беше четири часът сутринта, кравите пасяха мирно по поляните, а децата вече играеха под германските липи. Убийствено монотонна мелодия на цафари издаваше присъствието на пруски полк и музиката жално се смесваше със скърцането на железния мост и глухия съпровод от тракането на пътуващия влак. Щастливи селца оживяваха бреговете, над които се извисяваха столетни кули, а рейнските лозя стелеха в безкрая своята драгоценна мозайка.

Когато се обърна, Мони видя, че злокобният Корнабьо е седнал върху лицето на Естел. Великанският му задник скриваше чертите на актрисата. Той се беше изходил и вонящото меко изпражнение покриваше всичко около него. Камериерът стискаше в ръка огромен нож, с който пореше потръпващия корем на актрисата. Тялото ѝ се разтърси от конвулсивна тръпка.

— Чакай — каза Мони, — задръж така.

И лягайки върху умиращата, пхна втвърдения си член в агонизиращата мушмула. Така той всмука последните спазми на убитата, чиито сетни мъки трябва да са били нечовешки, и натопи ръце в димящата кръв, която бликаше от корема ѝ. Когато се изпразни, актрисата вече не шаваше. Тя се бе вдървила, а изцъклените ѝ очи бяха опръскани с изпражнения.

— Сега — каза Корнабьо — трябва да се смятаме.

Те се почистиха и се облякоха. Часът беше шест сутринта. Дватамата се прехвърлиха през прозореца и геройски се сгушиха върху стъпалата на летящия влак. После, по сигнал на Корнабьо, леко се отпуснаха да тупнат върху железопътния насип. Надигнаха се леко замаяни, но без никакви наранявания и весело махнаха за сбогом на смаляващия се в далечината влак.

— Време беше! — каза Мони.

Отидоха до първия град, където си починаха два дни, а после взеха влака за Букурещ.

Двойното убийство в Ориент-Експреса беше раздухвано от вестниците цели шест месеца. Тъй като не успяха да открият убийците, престъплението бе приписано на Джак Изкормвача, който впрочем имаше яка гърбина.

В Букурещ Мони уреди формалностите по наследството на сръбския вицеконсул. Връзките му със сръбската колония се изразиха в това, че той получи един следобед покана да прекара вечерта у Наташа Колович, жената на един полковник, гниещ в затвора заради враждебното си отношение към династията Обренович.

Мони и Корнабьо пристигнаха към осем часа вечерта. Красивата Наташа ги прие в тапициран в черно салон, осветен от жълти свещи и украсен с кости и черепи.

— Принц Шибеску — каза тя, — вие ще присъствате на тайно заседание на сръбския антидинастичен комитет. Тази вечер ще се гласува смъртта на подлеца Александър и на неговата жена — курвата Драга Машин. Крал Петър Карагеоргиевич трябва да получи престола на своите прадеди. Ако разкриете това, което ще видите и чуете, една невидима ръка ще ви порази където и да сте.

Мони и Корнабьо се поклониха. Съзаклятниците започнаха да пристигат един по един. Душата на заговора бе парижкият журналист

Андре Бар. Той се появи мрачен като на погребение, загърнат в испански плащ.

Присъстващите се съблякоха и Наташа разкри своята прелестна голота. Дупето ѝ лъщеше, а коремът ѝ чезнеше под черно, къдраво руно, стигащо чак до пъпа. Тя се опъна върху покрита с черно сукно маса. Влезе поп с черковни одежди и като разположи литургичните си принадлежности, зачете молитва над голата Наташа. Мони, който бе застанал до нея, изведнъж установи, че тя бърка в панталоните му. Докато се усети, и мъжките му прелести бяха вече засмукани. Службата си продължаваше. Корнабьо се намести зад Андре Бар и му го отцепи изотзад, докато последният държеше лирична реч:

— Кълна се в този разкошен екземпляр, който ме изпълва със сладост до дъното на душата, че династията Обренович скоро ще бъде изличена от лицето на земята. Блъскай, Корнабьо! Твоето обслужване ме изпълва с жарко щение.

И като застана зад Мони, на свой ред му засвидетелства уважение, докато принцът сипеше живителните си сокове в устата на хубавата Наташа. При тази гледка всички съзаклятници се включиха във взаимна надпревара. В стаята се мяркаха само потръпващи мъжки задници, пронизани от великолепно членове.

По молба на попа Наташа го облекчи на два пъти с ръка и духовническата му влага се разстла върху тялото на прекрасната полковниша.

— Да влязат младоженците! — извика свещеникът.

Вкараха необичайна двойка: десетгодишно момче, издокарано с фрак и с цилиндър под мишница, придружено от прелестно момиченце, което нямаше повече от осем години; то беше облечено като булка с рокля от бял сатен, украсена с букетчета портокалов цвят.

Попът им чете една проповед и ги бракосъчета, като им размени пръстените. После ги накараха да изконсумират брака си. Момченцето извади пишонка колкото кутре, а младоженката, повдигайки надиплените си поли, оголи пред присъстващите бели бедърца, над които едва се мержелееше малка неокосмена цепка, розова като вътрешността на зейналата човчица на току-що излюпена сойка. Над присъстващите се спусна благочестива тишина. Момчето напусто се мъчеше да прободне момиченцето. Тъй като все не успяваше, дружно го съблякоха и за да го възбудят, Мони го шляпна по задника, а Наташа с

върха на езика си загъделичка главичката и яйчицата му. Това занимание се оказа плодносно и момченцето най-сетне успя да отнеме девствеността на своята булка. След като се мъчиха така десетина минути, присъстващите ги разделиха и като сграбчи момченцето, Корнабьо го разора с якия си плуг.

Мони не можа да устои на желанието да обладае момиченцето. Улови го, разкрачи го върху бедрата си и му заби жилото си. Децата надаваха сърцераздирателни вопли, а кръвта им шуртеше по членовете на Мони и Корнабьо.

После положиха момиченцето върху Наташа и попът, който беше приключил с молитвите си, повдигна рокличката ѝ и зашляпа нейното бяло прелестно дупенце. Наташа се надигна от масата, възседна Андре Бар, който се беше разположил във фотьойла, наниза се на огромния му член и както казват англичаните, двамата се отдадоха на удоволствена езда.

Момченцето, на колене пред Корнабьо, му въртеше минет, обливайки се в горчиви сълзи. Мони се наслади и отзад на момиченцето, което се мятеше като заклан заек. Останалите съзаклятници също се обслужваха един друг с ужасяващи изражения на лицата. Изведнъж Наташа се изправи, обърна се с гръб и всички заговорници се изредиха да ѝ целуват задника. В този момент вкараха една дойка с лице на мадона, чиито огромни гърди бяха набъбнали от изобилие на мляко. Накараха я да застане на четири крака и попът започна да я дои в менчето за ръсене. Мони незабавно зарадва изотзад дойката, чийто надарен с великолепа белота задник бе напрацял до пръсване. За да се напълни догоре съдът, накараха момиченцето да се изпикае вътре. После съзаклятниците се причестиха и се комкаха със сместа от мляко и урина. Накрая сграбчиха костите и черепите и се заклеха да убият Александър Обренович и жена му Драга Машин.

Вечерта завърши по много гнусен начин. Докараха няколко старици, най-младата от които беше на седемдесет и четири години, и съзаклятниците ги опънаха по всички възможни начини. Мони и Корнабьо се оттеглиха отвратени към три часа сутринта. След като се прибраха, принцът подложи прелестните си задни части на жестокия Корнабьо, който не му прости осем пъти, при това без да си прави труда да го напуска в почивките. Двамата наричаха тези ежедневни занимания „проникновени наслади“.

Известно време Мони води в Букурещ подобно монотонно съществуване. Сръбският крал и жена му бяха убити в Белград. Убийството им вече принадлежи на историята и беше оценено по различни начини. После избухна войната между Япония и Русия.

Една сутрин голият и красив като Аполон Белведерски Мони Шибеску правеше, както му беше обичаят, 69 с Корнабьо. Двамата взаимно си смучеха лакомо шекерените пръчки и си мачкаха сладостно манивелите, които нямат нищо общо с тези на фонографа. Свършиха дружно и тъкмо когато устата на принца беше пълна с безценната течност, един камериер англичанин, много достолепен на вид, донесе писмо на позлатен поднос. Писмото уведомяваше принц Шибеску, че е произведен в чин лейтенант в Русия, в чуждестранния корпус от армията на генерал Куропаткин.

Принцът и Корнабьо изразиха възторга си, като се изтегнаха взаимно. После се екипираха и преди да се присъединят към своята войскава част, отпътуваха за Санкт Петербург.

— Войната ми приляга — заяви Корнабьо. — Пък и задниците на японците навярно са доста апетитни.

— Със сигурност мога да твърдя само, че японките притежават великолепни зарзали — добави принцът и засука мустак.

V

— Негово превъзходителство генерал Кокодръров не може да ви приеме засега. В момента си топи залъка в рохкото яйце.

— Но аз съм негов адютант — възрази Мони на портиера. Вие, петербургчаните, ставате смешни с вашата вечна подозрителност. Вижте ми униформата. Надявам се, че не са ме повикали в Санкт Петербург, за да ме ругаят портиерите.

— Покажете си документите — нареди церберът, един огромен татарин.

— Ето — произнесе студено Мони и тикна револвера си под носа на вцепенения гигант, който се отдръпна, за да стори път на офицера.

Мони се качи бързо (като дрънкаше с шпорите си) на първия етаж в двореца на генерал Кокодръров, когото трябваше да придружи в Далечния Изток. Никъде не се мярна жива душа и Мони, който се беше видял със своя генерал предишната вечер у царя, се учуди на това посрещане. Генералът му беше насрочил среща за днес, и то точно за този час.

Мони бутна една врата и влезе в просторен мрачен салон, който прекоси, мърморейки:

— Никак не ми харесва това, за Бога, но като сме почнали нещо, трябва да го довършим. Да видим какво има по-нататък.

Той отвори друга врата, която сама се затвори след него, и се озова в една още по-мрачна стая от предишната. Нежен женски глас изчурулика на френски:

— Фьодор, ти ли си?

— Да, аз съм, обич моя — отвърна с приглушен, но решителен глас Мони, чието сърце биеше до пръсване.

Той бързо пристъпи натам, откъдето идваше гласът, и пипнешком откри едно легло. На него лежеше облечена жена, която страстно се притисна към него и тутакси му пусна езиче в устата. Той отговори на ласките ѝ, без да се мае нито миг. Повдигна полите ѝ, а тя веднага

разтвори бедра. Краката ѝ бяха голи, а копринената ѝ кожа излъчваше нежен върбов аромат, примесен с *odor di femina*. Мони бръкна с ръка в топлата и влажна поничка, а жената прошепна:

— Дай ми го... Не издържам повече. Злодей, не си се мяркал цяла седмица.

А Мони, вместо да отговори, извади страшния си меч и тъй въоръжен се покатери на кревата. Заби лютото оръжие в косматото гостоприемно отворстие на непознатата, която незабавно се заклати с думите:

— Вкарай го до края... Ох, че е хубаво...

И като посегна към основата на честващото я великолепие, тя стисна леко в ръка двете топчици като две висулки, които се наричат тестиси не защото служат за свидетели при консумацията на любовния акт, както е прието да се смята, а защото приютяват мозъкоподобната субстанция, бликаща при оргазма, така както главата съдържа мозъка, който е седалището на всички умствени напъни.

Непознатата внимателно заопипва топките на Мони. Внезапно изврепца и го изхвърли с едно врътване на задника си.

— Вие ме лъжете, господине — провикна се тя, — защото моят любовник има тъкмо три на брой.

После скочи от леглото, завъртя електрическия ключ и запали лампата.

Стаята беше обзаведена скромно — креват, столове, маса, тоалетка и печка. Върху масата се виждаха няколко фотографии и едната от тях изобразяваше свиреп на вид офицер, облечен в униформата на Преображенския полк.

Непознатата беше снажна, а хубавите ѝ кестеняви коси бяха леко разчорлени. През отворения ѝ корсаж се вълнуваше едра бяла гръд, прорязана от сини жилчици. Полите ѝ бяха целомъдрено спуснати. С лице, изразяващо едновременно ярост и смушение, тя беше застанала срещу Мони, който седеше на леглото в пълно бойно щръкнало въоръжение, с ръце, кръстосани върху дръжката на голия си меч.

— Господине — рече младата жена, — вашият цинизъм е достоен за страната, на която служите. Никога един французин не би имал безочията да се възползва като вас от подобни непредвидени обстоятелства. Заповядвам ви да излезете!

— Госпожо или госпожице — отвърна Мони, — аз съм румънски принц и новоназначен офицер в генералния щаб на княз Кокодръов. Току-що пристигнах в Санкт Петербург и още не познавам обичаите във вашия град, но след като се наложи да заплаша портиера с револвера си, за да проникна тук, реших, че ще постъпя невъзпитано, ако не задоволя една жена, изгаряща от желание да усети мъж в своята утроба.

— Но вие можехте поне да ме предупредите, че не сте Фьодор — настоя непознатата, която не бе в състояние да откъсне поглед от поклащащото се оръжие на Мони, което продължаваше да е в пълна бойна готовност. — А сега си вървете!

— Уви! — възропта румънският принц. — Вие сте парижанка, така че не ми се правете на светица. Ах, как ми липсват Алексин Манжту и Гъзолин д'Анкон.

— Гъзолин д'Анкон ли казахте? — възкликна младата жена. — Наистина ли познавате Гъзолин д'Анкон? Та аз съм нейната сестра Елен Вердие. Вердие е и нейното истинско име. Аз съм гувернантка на генералската дъщеря. Имам си любовник на име Фьодор и той е именно офицерът с трите топки.

В този миг откъм улицата се чу силна врява. Елен изтича да види какво става. Мони погледна през рамото й. Минаваше Преображенският полк. Оркестърът свиреше старинна мелодия, по която войниците пееха тъжно:

*Мамката си е ебало!
За война се стягай бързо,
хей, селяко наш нещастен,
а жена ти ще се чука
с биковете като щура
и сибирските мушици
вече ще ти драпат кура.
Но не им го давай в петък,
че това е ден за пости.
Захар също да не даваш,
тя е правена от кости.
Чукайте сега, орлета,*

*офицерските кобили,
че татарските момета
имат по-широки сливи.
Мамката си е ебало!*

Изведнъж музиката секна, а Елен изписка. Един офицер обърна глава. Мони лесно разпозна Фьодор, когото бе видял малко преди това на снимка. Руският офицер размахна за поздрав сабята си и изкрещя:

— Сбогом, Елен, отивам на война... Няма да се видим повече!

Елен пребледня мъртвешки и припадна в ръцете на Мони, който побърза да я отнесе на леглото.

Там той най-напред ѝ свали корсета и гърдите ѝ щръкнаха. Бяха две прелестни зрели дини с розови връхчета. Мони ги посмука, после разкопча полата на Елен и я смъкна заедно с фустите и корсажа. Французойката остана само по батистена риза. Превъзбуденият Мони повдигна бялата тъкан, скриваща несравнимите богатства на безупречните ѝ нозе. Чорапите стигаха до средата на бедрата ѝ, а самите бедра бяха заоблени като кули от слонова кост. В процепа им сред свещен лес с цвят на есенни листа се гущеше тайнствената пещера. Руното бе омайно гъсто, а слепналите се устни едва позволяваха да се провиди тънка браздичка, приличаща на мнемоническа рязка върху стожерите, служили за календар на Инките.

Мони уважи припадъка на Елен. Той ѝ смъкна чорапите и започна да лиже пръстите на краката ѝ. Нозете ѝ бяха красиви и пълнички като на бебе. Езикът на принца започна от палеца на десния крак. Той съвестно почисти нокътя му, после се прехвърли на останалите. Най-дълго се задържа на кутрето, което беше мъничко, мъничко. Установи, че десният крак има вкус на малина. Галещият му език затършува после сред гънките на левия крак, за който румънският благородник прецени, че има аромат на шунка от Майнц.

В този момент Елен отвори очи и се раздвижи. Мони спря своите очистителни упражнения и загледа как тази красива закръглена жена се протяга от удоволствие. Разтворената ѝ за прозявка уста извади на показ розово езиче, скрито зад дребни бисерни зъби. После тя се усмихна.

Елен: Принце, какво сте правили с мен?

Мони: Елен, само за ваше добро ви докарах в този вид. Грижих се за вас като истински самарянин. И тъй като доброто винаги се възнаграждава, самият аз намерих безценна отплата в съзерцанието на вашите прелести. Вие сте прекрасна и Фьодор е истински щастливец.

Елен: Уви, повече не ще го видя! Японците ще го убият.

Мони: С каква радост бих го заместил, но за жалост разполагам само с две яйчица.

Елен: Не говори така, Мони. Вярно е, че не са три, но това, което виждам над тях, е не по-малко качествено от неговото.

Мони: Наистина ли, малка мръснице? Чакай да си сваля колана... Готово. Я сега си покажи дупето. Ох, колко е голямо, заоблено и бузесто. Също като духащо ангелче... Така... А сега трябва да го нашляпам в чест на твоята сестра Гъзолин... Шляп... шляп... пляс... пляс...

Елен: Ох, ох, разпали ми кръвта! Цялата се подмокрих!

Мони: Ах, какви гъсти космалаци... шляп... На всяка цена трябва да ти зачервя задния лик. Я го виж ти! Изобщо не се сърди и както го помръдваш така, човек би казал, че дори се усмихва.

Елен: Ела по-близо, да те разкопчая. Я да видя моето бебче, което иска да се гушне в пазвата на маминка. Ах, колко е красиво! И колко бързо расте! Има си червена, плешива главичка. Но за сметка на това тук долу е обрасло с черни косми. Прелестно мое сираче... Я ми го подай, Мони! Искам да го ближа и смуча, докато се разплаче от радост... Мони: Изчакай малко да ти направя розов лист... Елен: Ах, каква наслада е езикът ти в задната ми цепка... Той влиза и ровичка в гънките на моята розичка. Нали няма да ме разтегнеш много, Мони? Чакай да се надупя. Ох, та ти напъха цялото си лице... Внимавай, ще пръдна... Извинявай много, но не успях да се сдържа. Ах, мустаците ти ме боцкат и така ме възбуждаш, мръснико, ах, как ме възбуждаш... Дай ми го да го посмуча... Жадна съм...

Мони: О, Елен, колко е чевръст езикът ти. Ако преподаваш правописа също тъй добре, трябва да си невероятна учителка... Ооо, езикът ти прониква в отвора на главичката... А сега го усещам в основата му... Боже, вече си го вкарала под кожичката! Ах, изумителна смучачка си, ще ме изпиеш целия!... Не смучи тъй силно. Вече си го налапала целия! Боли!... Ах, ох, ух... За Бога, гъделичкаш ме... Ааах! Не ми късай топките... Зъбите ти са много остри... Точно така... заеми

се пак с главичката... съсредоточи се върху нея... Хубаво е, нали, малка мръснице... Ооо, свър... свър... швам... лакомия... всичко изгълта... Я сега ми подай хубавата си розичка, да ѝ ударя и аз един език, докато си възстановя формата.

Елен: По-силно... Развърти език върху клиторчето... Усещаш ли го как набъбва... Направи ми сега ножица... Точно така... Палеца вътре, а показалеца отзад... Ох, че е хубаво... Чуваш ли как червата ми куркат от удоволствие?... Ха така... Лява ръка върху лява цица... мачкай ягодката. Свършвам... Ох... Чувстваш ли как се върти задникът ми и как потръпват слабините ми... Животно... ах, че е хубаво... По-силно!... А сега бързо да го лапна и отново да му влея олово като одеве... Легни върху мен да направим 69... Колко бързо щръкна, нерез такъв... Мушкай сега... Не, чакай... няколко косъмчета са се оплели... Захапи ми гърдите... ах, че е хубаво... Искам го докрай... така... остани там, не го изваждай... Ооох... умирам... Мони... и на сестра ми ли си доставял такова удоволствие?... Силно! Чак до сливиците... ще умра. Не издържам повече... миличък Мони... нека свършим заедно... Ах... не мога... Боже мой... ето ме...

Мони и Елен отпразнуваха едновременно победа. После се почистиха взаимно с лакомии езици.

Докато се оправяха и Елен се обличаше, в едно от съседните помещения някаква жена извика от болка.

— Няма страшно — каза Елен. — Бият по задника Надеж, камериерката на Ванда. Ванда е щерката на генерала и моя ученичка.

— Покажи ми тази сцена — примоли се Мони.

Полуоблечената Елен го отведе в някакво тъмно и празно помещение, откъдето скрит вътрешен прозорец позволяваше да се наблюдава една моминска стая. Ванда, дъщерята на генерала, беше хубавичка седемнайсетгодишна девойка. Тя размахваше с все сили нагайка и шибаше с нея русокосата красавица, застанала пред нея на четири крака със запретнати поли. Това бе Надеж. Тя имаше прекрасен огромен и изпъкнал задник, който се поклащаше под невероятно тънкото ѝ кръстче. При всеки удар Надеж подскачаше и човек имаше чувството, че задникът ѝ се издува. Той вече бе набразден от пресичащи се линии — следите, оставени от страшната нагайка.

— Господарке, повече няма да правя така — пищеше момичето и подскачаше под ударите, а задникът ѝ разкриваше широко отворен

процеп, обкръжен с русо, сплъстено руно.

— Махай се сега — извика Ванда, като я ритна, и Надеж избяга, разплакана.

После девойката отвори една стаичка, откъдето излезе слабо мургаво тринайсет-четиринайсетгодишно момиче с порочно изражение.

— Това е Ида, дъщерята на преводача от Австро-унгарското посолство — прошепна Елен в ухото на Мони. — Те обичат да се забавляват с Ванда.

И наистина момиченцето бутна Ванда на леглото, вдигна ѝ роклята и откри все още девствен гъсталак, откъдето стърчеше дълъг като кутре клитор, който тя засмука с жар.

— Смучи по-силно, скъпа Ида — каза влюбено Ванда, — аз съм доста възбудената предполагам, че и ти също. Нищо не ме възбужда толкова, колкото шибането на голям задник като на Надеж. Стига... сега ще те чукам.

Момичето се намести с вдигнати поли до Ванда, чиито дебели кълки рязко контрастираха с нежните мургави и тръпнещи бедра на Ида.

— Колко е странно — каза генералската щерка, — че аз те дефлорирах с клитора си, като продължавам да съм си девствена.

Но актът вече бе започнал и тя се нахвърли стръвно върху партньорката си. За начало погали нежно все още голобрадата ѝ цепка. Ида простена:

— Мила Ванда, мъжленцето ми, ах, колко си обрасла! Дай ми го!

Клиторът веднага проникна в цепката на Ида, а хубавият пълничък задник на Ванда бясно се замята.

Мони, на когото от тази гледка му се разигра кръвта, пхна ръка под полата на Елен и умело я възбуди. Тя му върна милувката, като го стисна в ръка и докато двете девойки се забавляваха, обхванати от неистов сафизъм, Елен бавно се залови да задоволява в шепа офицера. Заголената главичка чак запуши. Мони се разкрачи и нервно се захвана да пощипва клитора на Елен.

В това време зачервената и разчорлена Ванда внезапно се надигна от момичето, което сграбчи една свещ и довърши делото, започнато от доста развития клитор на генералската щерка. Ванда отвори вратата и повика Надеж, която дойде много изплашена. По

заповед на своята господарка русата красавица си разкопча корсажа и пусна на воля едрите си гърди, после повдигна поли и си подложи задника. Щръкналият клитор бързо се мушна между сатенените й бутове и Ванда се заклати с типично мъжки възвратно-постъпателни движения. Малката Ида, чиято разголена гръд беше прелестна, макар и все още не напълно развита, седна между краката на камериерката и докато продължаваше да се манипулира със свещта, лакомо зализа пъпката на Надеж. В този миг Мони изригна под натиска, упражняван от ловките пръсти на Елен, и влагата му пръсна по стъклото, което ги отделяше от женската тройка. Двамата се уплашиха да не ги забележат и си тръгнаха.

Както си вървяха прегърнати по коридора, Мони попита:

— Какво точно означават думите на портиера: „Генералът си топи залька в рохкото яйце“?

— Виж сам — отвърна Елен и през откρεхната врата на работния кабинет на генерала Мони съзря своя шеф, който чукаше прав едно прелестно момченце. Кестенявите къдрави коси падаха чак до раменете му. Сините му ангелски очи излъчваха невинността на ефебите, които боговете убиват млади, защото ги обичат. Белият му стегнат задник свенливо приемаше мъжкия подарък, натрапен му от генерала, който много приличаше на Сократ.

— Генералът — прошепна Елен — сам се е заел с обучението на дванайсетгодишния си син. Метафората на портиера не е съвсем точна, защото вместо да се грижи за собствената си прехрана, генералът е решил, че този метод е подходящ за подхранването и украсяването на мисълта на неговия наследник. Той му набива изотзад една доста солидна според мен наука и малкият принц ще може по-нататък без свян да си разиграва коня в имперските съвети.

— Кръвосмешението — отбеляза Мони — върши чудеса.

Генералът, изглежда, беше достигнал върха на удоволствието си, защото вече забелваше налетите си с кръв очи.

— Сергей — извика той с пресъхнало гърло, — чувстваш ли добре инструмента, който не само те е създал, но и се е нагърбил със задачата да направи от теб всестранно развита личност? Спомни си, че всъщност Содом е един цивилизаторски символ. Хомосексуализмът би направил мъжете богоравни и всички нещастия произтичат от желанието, което двата пола претендират, че изпитват един към друг.

Днес има само един начин да се спаси нещастната свята Рус — чрез филопедията мъжете окончателно да започнат да изповядват сократическата любов към дупедавците, а жените да отидат на Левкадската скала да се учат на сафизъм.

И като изпусна един сладострастен хрип, той се изпразни в прелестния задник на сина си.

VI

Обсадата на Порт Артур беше започнала. Мони и неговият ординарец Корнабьо бяха останали в града заедно с войските на храбрия Щьосел.

Докато японците се опитваха да превземат подсилената с метални въжета крепостна стена, защитниците на гарнизона се утешаваха от канонадите, които можеха да ги убият всеки миг, като усърдно посещаваха все още действащите кафешантани и публични домове.

Тази вечер Мони се беше нахранил обилно в компанията на Корнабьо и неколцина журналисти. Хапнаха превъзходно конско филе, риба, уловена в пристанището, и консерви ананас; всичко това полято с превъзходно шампанско.

Наистина, десертът им беше прекъснат от внезапното изсвистяване на един снаряд, който при избухването си разруши част от ресторанта и уби някои от сътрапезниците. Мони, поразвеселен от това произшествие, запали с присъщото си хладнокръвие пура от лумналата в пламъци покривка, след което двамата с Корнабьо се запътиха към един кафешантан.

— Този проклет генерал Кокодръров е забележителен стратег — каза Мони по пътя. — Той е предвиждал обсадата на Порт Артур и явно ме изпрати тук да си отмъсти, задето го изненадах по време на кръвосмесителните му излияния с неговия син. И аз, подобно на Овидий, изкупувам престъплението на моите очи, но не възнамерявам да пиша нито *„Скръбни елегии“*, нито *„Писма от Черно море“*. Предпочитам да използвам за развлечения времето, което ми остава.

Няколко снаряда прелетяха със свистене над главите им, докато прескачаха една жена, разкъсана от гюлле, и така стигнаха до *„Таткови наслади“*.

Това беше най-реномираното заведение в Порт Артур. Двамата влязоха в задимената до непрогледност зала. Една червенокоса немска певачка с обилна плът пееше със силен берлински акцент, френетично

аплодирана от зрителите, владеещи немски. После четири английски *girls*, явно *sisters*, изкараха ирландски танц, примесен с английски ритми и бразилски стъпки. Бяха много красиви момичета и вдигаха високо шумолящите си поли, за да се видят дългите им, обшити с дантели гащички, но за щастие гащичките им бяха с цепки и от време на време човек можеше да зърне обвитите им в батиста сочни кълки или космите, контрастиращи с белотата на слабините. Когато вдигаха крака, рунтавите им долни устни се разтваряха лакомо. Момичетата пееха „*My cosy corner girl*“ им ръкопляскаха повече, отколкото на предшестващата ги *Freulein*.

Руските офицери, явно твърде безпарични, за да си платят за жени, добросъвестно се самоизлъскваха, съзерцавайки с изблещени очи този райски, поне според мохамеданските представи, спектакъл.

От време на време напосоки се изстрелваше мощна струя сперма и се размазваше по нечия униформа, че дори и брада.

След въпросните *girls* оркестърът подхвана шумен марш и на сцената се появиха изпълнителите на сензационния номер. Това бяха двойка испанци — мъж и жена. Техните тореадорски костюми произведоха толкова мощно впечатление върху присъстващите, че те запяха спонтанно „Боже, царя ни пази“.

Испанката беше великолепен екземпляр с пищни форми. Черни кехлибарени очи искряха на бледото ѝ лице с безупречен овал. Краката ѝ бяха като изваяни на струг, а пайетите на костюма ѝ хвърляха ярки отблясъци.

Стройният и як тореро също си въртеше задника, а мъжката му принадлежност явно криеше някакви предимства.

С лява ръка на кръста, тази необичайна двойка раздаваше целувки, които предизвикваха истински фурор в залата. После потанцуваха по техния си похотлив начин, приет в страната им. В края на танца испанката вирна поли до кръста и ги закопча така, че да остане открита до под пъпа. Дългите ѝ крака бяха обути в червени копринени чорапи, стигащи до средата на бедрата. Там те бяха прикрепени към корсета с позлатени жартиери, към които беше пришито парче черно кадифе по такъв начин, че прилепваше към бедрата и закриваше дупката на задника ѝ. Писето ѝ се губеше под къдрав рунтав космалак, толкова черен, че чак биеше на синьо.

Както си пееше, торерото си бръкна в гащите и измъкна неочаквано дълъг и твърде корав инструмент. Двамата затанцуваха с издадени напред слабини, като ту се търсеха, ту се отбягваха. Слабините на младата жена се развълнуваха, внезапно придобили плътност на море — така средиземноморската пяна се е втвърдила, за да сътвори мраморната плът на Афродита.

Изведнъж като по чудо детеродните органи се намериха и публиката помисли, че те чисто и просто ще се съвокупят на сцената.

Но не!

Със своя добре затъкнат член торерото повдигна жената, която подви колена, без да докосва земята. После той се изкачи по тела, който сценичните работници бяха опънали на три метра над зрителите, и като нецензурен въжеиграч поразходи така партньорката си през цялата зала над главите на зачервените и запотени присъстващи. После испанецът се върна по същия път заднишком на сцената. Зрителите щяха да си изпочупят ръцете от аплодисменти и на воля се възхищаваха от прелестите на испанката, чийто задник сякаш се усмихваше, понеже беше осеян с трапчинки.

След това дойде ред и на жената. Торерото подви колене и както яко се бе затъкнал в колежката си, биде разходен по опънатото въже на свой ред.

Тези акробатически изпълнения възбудиха Мони.

— Я да идем в публичния дом — обърна се той към Корнабьо.

„*Веселите самураи*“ беше името на най-модния бардак по време на обсадата на Порт Артур. Той се държеше от двама мъже, бивши поети символисти, които се обвързали по любов в Париж и бяха дошли да изживеят тайно щастието си в Далечния изток. Те упражняваха доходоносния занаят на съдържатели на публичен дом и поминуваха добре. Обличаха се в женски дрехи и се обръщаха помежду си със „скъпа“, без обаче да се отказват от мустаците и мъжките си имена.

По-възрастният от двамата се наричаше Адолф Тере. По-младият вече беше изживял своя звезден час в Париж. Кой не си спомня за бисерносивата пелерина и хермелинената яка на Тристан Оцетски?

— Искаме жени — обърна се Мони към касиерката, която беше самият Адолф Тере. Той отпочна една от своите поеми:

*Веднъж между Версай и Фонтенбло
преследвах нощем нимфа из горите,
но курът ми извади лош късмет,
когато я настигнах и прегърнах.
Ебах я трижди, после двайсет дни
ме пари, а накрая боговете
ми пратиха Вергилий за лечител,
а той пък ми изсра два чудни стиха...*

— Стига, стига — викна Корнабьо. — Къде са жените, по дяволите!

— Ето наместницата на госпожата — каза почтително Адолф.

Наместницата на госпожата, сиреч русият Тристан Оцетски, пристъпи грациозно към тях и като стрелна сини очи към Мони, произнесе с напевен глас следната историческа поема:

*През пролетта на моя млад живот
поаленял бе хуят ми от радост.
Ташаците ми като сочен плод
се люшкаха, потръпващи от младост.
Край патката ми буйният гъстак
си никнеше навред между краката
от задника ми, та до пъпа чак,
но като подминаваше бедрата,
а те се сгърчваха, когато аз
изсирах на студа в среднощен час
горещите лайна на мисълта си.*

— По дяволите — извика Мони, — това тук публичен дом ли е или обществен клозет?

— Всички момичета са в салона — отвърна Тристан и като подаде междувременно една салфетка на Корнабьо, допълни:

— Една за двама ви, господа. Нали разбирате... обсада...

Адолф получи 360 рубли, колкото струваха услугите на проститутките в Порт Артур, и двамата приятели влязоха в салона. Там ги очакваше незабравима гледка.

Курвите, облечени в алени, кърмъзени или виненочервени пеньоари, играеха бридж и пафкаха леки цигари.

В този миг се чу ужасяващ шум: едно гюлле издъни тавана, тупна тежко на пода и се заби като метеорит точно в центъра на карето. За щастие не избухна. Всички жени паднаха по гръб, надавайки пронизителни викове. Краката им се вирнаха и те оголиха аса пики пред похотливите погледи на двамата военни. Това бе очарователна изложба на най-различни задници, защото в този реномиран бардак имаше курви от всички раси и националности. Крушовидните гъзове на немкините контрастираха със закръглените дупета на парижанките, с изящните бедра на англичанките, квадратните седалища на скандинавките и трътлестите задници на каталонките. Една негърка предлагаше обилна плът, която приличаше повече на вулканичен кратер, отколкото на женска задница. Веднага щом я вдигнаха, тя заяви, че противниковият лагер прави голям шлем — толкова бяха привикнали към ужасите на войната.

— Аз си избирам негърката — обяви Корнабьо и тази Савска царица, надигнала се междувременно, приветства своя Соломон със следните трогателни слова:

— Го'син генерал, ила да сцепиш сочната ми слива.

Корнабьо любезно я целуна, но Мони не беше удовлетворен от това международно изложение.

— Къде са японките? — попита той.

— Те струват петдесет рубли повече — заяви наместницата на госпожата, като си сучеше мустаците. — Нали разбирате, врагове са все пак.

Мони плати и вкараха двайсетина невръстни японки в национални одежди.

Принцът си избра едно прелестно създание измежду тях и наместницата на госпожата набута двете двойки в един килер, пригоден за съвокупителни цели.

Негърката, която се казваше Корнели, и японката, отговаряща на ефирното име Кириемю, което ще рече напъпил цвят на японска

мушмула, се съблякоха, като пееха, едната на триполитанско наречие, а другата — на курвенско.

Мони и Корнабьо също смъкнаха дрехите си.

Принцът заряза в единия ъгъл своя камериер и негърката и се отдаде на Кириемю, чиято детска и същевременно зряла хубост го заплени изцяло.

Той я зацелува нежно, а от време на време през тази чудна любовна нощ до слуха им долиташе ехото на пукотевицата. Гюллетата трещяха кротко. Човек би казал, че някакъв ориенталски принц е подготвил илюминации в чест на девствена грузинска принцеса.

Кириемю беше дребна, но великолепно сложена. Тялото ѝ бе жълто като праскова, а дребните ѝ остри гърди — твърди като топки за тенис. Космите ѝ се събираха в черна лъскава туфичка, досущ като намокрена четчица.

Тя легна по гръб, събра бедрата си със сгънати колене върху корема и разтвори краката си като книга. Тази поза, която не беше по силите на нито една европейка, свари Мони неподготвен. Той обаче скоро опита от нейните сладости. Сечивото му потъна чак до яйцата в една разтеглива японска вишня, която в началото беше широка, но веднага след това се стесняваше по странен начин. Това момиче, едва съзряло на вид, го засмука като центрофуга. Мони си даде сметка за това едва когато след сладострастните си вживявания и напъни свърши в бясно стегналата го роза, която изсмука и последните му капки.

— Разкажи ми историята си — предложи Мони на Кириемю, докато от ъгъла се носеха вулгарните грухтения на Корнабьо и негърката.

Кириемю седна и започна:

— Дъщеря съм на един свирач на шамисен, инструмент, подобен на китарата, който се използва в театъра. Баща ми изпълняваше и ролята на хора, свирейки тъжни мелодии, като рецитираше в техния съпровод лирични истории от една зарешетена лежа до авансцената.

Майка ми, красивата Юлска Праскова, играеше главните роли в тези дълги пиеси, които са предпочитани от японската драматургия. Спомням си, че представяха „Красивата Шигенай“, „Тайко“ и други подобни.

Трупата ни пътуваше от град на град и великолепната природа, сред която израснах, винаги изплува в паметта ми в моменти на

любовно опиянение.

Катерех се по мацу — гигантските пинии; ходех да гледам как се къпят в реките красивите голи самураи, чиито величествени членове още не значеха нищо за мен, и се смеех заедно с хубавичките засмени слугини, които идваха да ги разтриват.

Ах, колко е хубаво да обичаш в моята вечно цъфнала страна! Да се любиш с някой енергичен борец под розовите вишни или да се спускате прегърнати надолу по хълмовете!

Девствеността ми бе отнета от един мой братовчед — моряк на работа в компанията „*Nippon Josen Kaisha*“, когото бяха пуснали в отпуск.

Майка ми и баща ми играеха в „Големият крадец“ и залата беше препълнена. Братовчед ми ме изведе да се поразходим. Бях на тринайсет години. Той бе пътувал по Европа и ми разказваше за чудесата на един непознат за мен свят. Отведе ме в една пуста градина, пълна с перуники, тъмnochервени камелии, жълти лилии и нежнорозови като езика ми лотоси. Там ме целуна и ме попита дали съм се любила. Отвърнах му, че още не съм. Тогава той разтвори кимоното ми и започна да ме гъделичка по гърдите. Това много ме разсмя, но бързо станах сериозна, когато пхна в ръката ми твърд, голям и дълъг член.

— Какво искаш да правиш? — попитах го.

Без да ми отговори, той ме положи на тревата, разголи краката ми и като стрелна езика си в устата ми, ми отне девствеността. Имах сили колкото за един вик, който сигурно е смутил хризантемите и прелестните хортензии в просторната пуста градина, но много скоро страстта се разбуди в мен.

После ме отне един оръжейник, който беше красив като Дайбуцу от Камакура, и трябва да говоря с религиозно преклонение за члена му, който изглеждаше направен от позлатен бронз и беше неизтощим. Всяка вечер преди акта мислех, че съм ненаситна, но щом усетех за петнайсети път горещата течност да се излива в мен, бивах принудена да му подлагам морния си задник, за да се задоволи и той, или когато бях много уморена, вземах го в уста и смучех, докато ми заповяда да спра. Той се самоуби, за да се покори на повелите на Бушидо, но изпълнявайки този рицарски дълг, ме остави сама и безутешна.

Прибра ме един англичанин от Йокохама. Вонеше на мърша като всички европейци и аз дълго не можех да привикна с миризмата му.

Дори го молах да ме обладава отзад, за да не виждам пред себе си животинското му лице, обкръжено от рижави бакенбарди.

Полека-лека обаче свикнах с него и тъй като го държах под чехъл, го принуждавах да ме лиже, докато езикът му се схванеше от умора и повече не можеше да помръдне.

Една приятелка, с която се бях запознала в Токио и която обичах до полуда, идваше да ме утешава.

Беше красива като пролетта и човек имаше чувството, че върху връхчетата на гърдите ѝ винаги пърхат две пчели. Ние се самозадоволявахме с един жълт мраморен къс, издялан и от двете страни във формата на член. Бяхме ненаситни и прегърнали се една друга, стенещи, тръпнещи и опиянени, ние се блъскахме яростно като две кучета, които искат да докопат един и същ кокал.

Един ден обаче англичанинът полудя — реши, че е шогун, и пожела да обладае отзад нашия микадо.

Прибраха го и аз станах проститутка заедно с приятелката си до деня, когато се влюбих в един едър и снажен голобрад германец с неукротим орган. Той ме биеше, а аз го целувах през сълзи. Накрая, след като ме пребиеше, ми поднасяше вместо милостиня члена си и аз изпадах в неописуем оргазъм, прегръщайки го с все сила.

Един ден се качихме на кораба и отидохме в Шанхай, където той ме продаде на една сводница. После моят мил Егон си тръгна, без дори да обърне глава, и ме остави отчаяна сред жените в бардака, които се подиграваха с моята мъка. Те добре ме изучиха на занаята, но събрали много пари, ще тръгна като почтена жена по света да търся моя Егон, за да почувствам още веднъж члена му в утробата си и да умра с мисълта за розовите вишни на Япония.

Наперена и сериозна, малката японка си отиде като сянка, оставяйки Мони със сълзи в очите да размишлява върху преходността на човешкото щастие.

Изведнъж дочу звучно хъркане, обърна глава и видя, че негърката и Корнабьо спят прегърнати като младоженци, но въпреки всичко във вида им имаше нещо чудовищно. Тлъстият задник на Корнели беше гол и отразяваше луната, чиито лъчи проникваха през отворения прозорец. Мони извади сабята си от ножницата и бодна това огромно парче месо.

В салона също крещяха. Мони и Корнабьо излязоха с негърката. Помещението беше задимено. Няколко пияни руски офицери нахълтаха и с безбожни ругатни се нахвърлиха върху англичанките от бардака, които, ужасени при вида на тези скотове, шепнеха една през друга „*Bloody*“ и „*Damned*“.

Мони и Корнабьо се полюбуваха на изнасилването на курвите и си излязоха по средата на едно всеобщо живописно съвокупление, като оставиха отчаяните Адолф и Тристан Оцетски, които напразно се мъчеха да въведат някакъв ред, оплетени в женските си фусты.

В този миг нахълта генерал Щьосел и всички, в това число и негърката, отдадоха чест.

Японците бяха отпочнали първата атака срещу обсадения град. На Мони много му се прииска да се върне и да види какво ще прави неговият началник, но откъм укрепленията се дочуха дивашки викове.

Появиха се войници, които водеха пред себе си някакъв пленник. Беше едър млад немец, сварен да обира труповете край отбранителната линия. Той крещеше на немски:

— Не съм крадец. Обичам руснаците и смело прекосих японските окопи, за да ви се предложа. Тук сигурно ви липсват жени и се надявам да ме приемете радушно.

— На смърт, на смърт! — викаха войниците. — Той е шпионин, мародер и обирач на трупове!

Край групата не се виждаше никакъв офицер. Мони се приближи и поиска разяснения:

— Лъжете се — каза той на чужденеца, — ние имаме жени в изобилие, а вашето престъпление трябва да бъде наказано. Тъй като много държите, първо ще бъдете начукан от войниците, които ви плениха, а после ще бъдете набучен на кол. Ще умрете така, както сте живял, а според свидетелствата на моралистите това е най-хубавата смърт. Как се казвате?

— Егон Мюлер — заяви треперещият пленник.

— Точно така — каза сухо Мони, — вие идвате от Йокохама и безсрамно сте продали като истински сводник вашата японска любовница Кириемю. Педал, шпионин, сводник, обирач на трупове — браво! Пригответе кола, а вие, войници, елате да го начукате. Всеки ден не ви се удава подобна възможност.

Бързо съблякоха хубавия Егон. Той беше младеж с неземна красота, а гърдите му бяха закръглени като на хермафродит. При вида на неговите прелести войниците на бърза ръка измъкнаха похотливите си членове.

Корнабьо толкова се разчувства, че със сълзи на очи помоли своя господар за разрешението да поопъне Егон, но Мони беше непреклонен и му позволи само да го тури в устата на прелестния юноша, който, подложил задник, вече получаваше един след друг лъчезарните чворове на войниците, които като примерни изроди пееха религиозни химни и се поздравяваха за плячката си.

След третото изпразване шпионинът изпита неописуем оргазъм и докато смучеше Корнабьо, развъртя задник, като че ли му оставаха поне още трийсет години живот.

Междувременно вече бяха издигнали железния кол, който щеше да послужи за сетно седалище на педерюгата.

След като всички войници се изредиха на пленника, Мони прошепна нещо на ухото на Корнабьо, който още беше като зашеметен от качеството на извъртания му минет.

Корнабьо отиде до бардака и скоро се върна с младата японска курва Кириемю, която се чудеше какво още искат от нея.

Изведнъж тя зърна Егон, когото тъкмо бяха научили със запушена уста върху железния кол. Той се гърчеше и острието малко по малко проникваше в задника му. За сметка на това членът му беше напращял до спукване.

Мони посочи Кириемю на войниците, докато нещастната женица гледаше своя набит на кола любовник с очи, в които ужасът, любовта и съчувствието се смесваха в неописуема безутешност. Войниците я съблякоха гола и повдигнаха измъченото ѝ птиче телце върху осъдения. После разтвориха краката на нещастницата и издутият член, за който толкова си бе мечтала, отново я прониза. Бедната душица не можеше да проумее това варварство, но изпълващото я парче плът я възбуди. Тя се замята като бясна и под двойната тежест тялото на Егон започна да се плъзга полека-лека надолу по кола. Той издъхна, изпразвайки се.

Сцената беше ужасяваща — научен мъж и гърчеща се върху него жена с разчекната уста... В основата на кола бе изтекла тъмна локва кръв.

— Войници, отдайте почит на умиращите! — извика Мони и се обърна към Кириемю: — Изпълних желанията ти. Сега в Япония вишните цъфтят и влюбените се лутат сред розовия снежец на падащите цветчета!

После, като зареди револвера си, той й пръсна черепа, а мозъкът на младата куртизанка се размаза по лицето на офицера, сякаш се бе изплюла върху своя палач.

VII

Двойната екзекуция на шпионина Егон Мюлер и на японската курва Кириемю направи принц Шибеску много известен в Порт Артур.

Един ден генерал Щьосел нареди да го извикат и му връчи някакъв плик с думите:

— Принц Шибеску, макар и да не сте руснак, вие сте един от най-добрите офицери в крепостта... Ние очаквахме помощ, но се налага генерал Куропаткин да побърза... Ако се забави още малко, може да ни се наложи да капитулираме. Тези псета японците са ни притиснали яко и нищо чудно някой ден техният фанатизъм да сломи съпротивата ни. Налага се да пресечете японските линии и да връчите тази депеша на Генералисимуса.

Приготвиха един балон. В продължение на седмица Мони и Корнабьо се упражняваха да управляват аеростата, който една хубава утрин беше надут.

Двамата пратеници се качиха в коша, произнесоха традиционното „Пуснете въжетата!“ и скоро се извисиха в облаците. Оттам земята им се стори нищожно малка. Те много ясно различаваха театъра на бойните действия с армиите и ескадрите в морето, а кибритената клечка, с която си палеха цигарите, оставяше много по-ярка следа от гюлетата на огромните оръдия, използвани от воюващите.

Приятен бриз тласкаше балона в посока на руската армия и когато след няколко дни се приземиха, те бяха посрещнати от едър руски офицер, който ги поздрави с „добре дошли“. Офицерът се оказа Фьодор — мъжът с трите ташака, бившият любовник на Елен Вердие, сестрата на Гъзолин д'Анкон.

— Лейтенанте — каза му принц Шибеску, като скочи от коша, — вие сте много любезен и посрещането, което ни оказвате, е истинско възнаграждение за изтърпените неудобства по време на полета. Разрешете ми да ви поискам прошка за това, че ви направих рогоносец

в Санкт Петербург с вашата любовница Елен, френската гувернантка на дъщерята на генерал Кокодръов.

— И добре сте сторили — отвърна Фьодор, — защото тук аз заварих нейната прелестна сестра Гъзолин, келнерка в една бирария с дамски персонал, където нашите офицери обичат често да се отбиват. Тя напуснала Париж, за да изкара повече пари в Далечния изток. Тук печели доста, защото офицерите пръскат пари като хора, на които им остава да живеят малко, а освен това с нея е и приятелката ѝ Алексин Манжту.

— Какво! — извика Мони. — Гъзолин и Алексин са тук! Водете ме първо при генерал Куропаткин, за да изпълня възложената ми мисия, а после ще идем в бирарията.

Генерал Куропаткин посрещна много любезно Мони в своята щабквартира, която се помещаваше в един доста добре обзаведен вагон.

Генералът внимателно прочете писмото, после каза:

— Ще направим всичко, което е по силите ни, за да освободим Порт Артур. Същевременно, принц Шибеску, ви присъждам званието кавалер на ордена „Свети Георги“.

Половин час по-късно новонаграденният Мони вече се беше разположил в бирарията „Спящия казак“ в компанията на Фьодор и Корнабьо. Две жени се втурнаха да ги обслужват. Това бяха очарователните Гъзолин и Алексин, облечени като руски солдати, само дето носеха дантелени престилки върху напъханите в ботушите широки панталони, а задниците и гърдите им се подрусваха и твърде приятно издуваха униформите. Малка фуражка, килната на една страна върху косите им, допълваше смешното военно одеяние, чието въздействие върху околните мъже бе подчертано възбуждащо. И двете изглеждаха като участнички в оперетен миманс.

— Я виж, та това е Мони! — извика Гъзолин.

Принцът целуна двете жени и ги помоли да разкажат историята си.

— Добре — рече Гъзолин, — но ти също ще ни разкажеш какво ти се е случило междувременно. След онази фатална нощ, когато крадците ни оставиха полумъртви до трупа на техния придружител, комуто отхапах със зъби главичката по време на един щур оргазъм, аз се свестих, заобиколена от лекари. В хълбока ми бяха намерили забит

нож. Алексин я лекуваха у тях, а от теб нямахме никакви известия. Когато вече можехме да излизаме, научихме, че си заминал за Сърбия. Случката с нас предизвика страшен скандал и моят изследовател ме заряза, щом се завърна, а сенаторът на Алексин повече не пожела и да чуе за нея. Звездата ни започна да залязва в Париж. По това време избухна войната между Русия и Япония. Сводникът на една моя дружка организираше заминаването на жени за работа в бирариите бардаци, които следваха по петите руската армия. Нае и нас и това е всичко.

После Мони също разказа какво му се беше случило, като пропусна само станалото в Ориент-експреса. Той представи Корнабьо на двете дами, без да им обяснява, че именно това е човекът, забил своя нож в бутоните на Гъзолин.

Всички тези възпоминания предизвикаха увеличена консумация на напитки. Салонът беше препълнен от офицери с фуражки, които пееха с цяло гърло и пускаха ръце на сервитьорките.

— Хайде да излезем — предложи Мони.

Гъзолин и Алексин ги последваха и като излязоха от окопите, петимата се насочиха към палатката на Фьодор.

Беше прекрасна звездна нощ. Когато минаваха край вагона на генералисимуса, на Мони му хрумна една безумна идея и той смъкна гащите на Алексин, чиито тлъсти бутони изглеждаха малко притеснени в панталоните. Докато другите продължаваха пътя си, той опипа разкошния задник, наподобяващ бледо лице под бледата луна, после извади зловещия си орган и започна да го отърква в браздата на задника ѝ, като от време на време докосваше дупчицата. После, дочул далечен зов на тръба, придружен от глухо барабанене, Мони изведнъж се реши. Членът му се спусна между свежите бедра и хлътна в долината, водеща към свежата смокиня на Алексин. Същевременно ръцете на принца ровичкаха руното и гъделичкаха клитора ѝ. Той се движеше постъпателно напред-назад, дълбаейки с палешника на своето рало браздата на младата жена. От удоволствие тя въртеше месестия си задник, на който луната като че се усмихваше възхитено. Внезапно започна проверката на постове и техните викове се подемаха в нощта. Алексин и Мони се наслаждаваха безмълвно и в мига, в който свършиха почти едновременно с глуха въздишка, едно гюлле разкъса въздуха и уби няколко войници, спящи в един окоп. Те

умряха, хленчейки като деца, които викат майка си. Мони и Алексин бързо се оправиха и притичаха в палатката на Фьодор.

Там завариха Корнабьо с разкопчан процеп, клекнал пред Гъзолин, която му показваше голия си задник. Той ѝ обясняваше:

— Нищо не си личи и човек никога не би казал, че тук са те ръгнали с нож.

После се надигна и я ошастливи отзад, като крещеше току-що усвоени руски изречения.

Тогава Фьодор застана пред нея и се намести във влагалището ѝ. Гледайки отстрани, всеки би казал, че Гъзолин е красив младеж, когото обслужват отзад, докато той радва с мишока си някоя жена. И наистина, тя бе облечена в мъжки дрехи и членът на Фьодор изглеждаше като да е неин. Но бутовете ѝ бяха прекалено сочни, за да трае дълго подобна заблуда. Освен това тънкият ѝ кръст и изхвъркналата гръд свидетелстваха, че не може и дума да става за обратен младеж. Триото ритмично се поклащаше и Алексин се приближи, за да погали трите топчета на Фьодор.

В този момент някакъв войник извика пред палатката името на принц Шибеску.

Мони излезе и войникът му докладва, че е изпратен от генерал Мунин, който го вика веднага при себе си.

Мони последва вестносеца и като прекосиха лагера, те стигнаха до един фургон, в който офицерът се качи, докато войникът известяваше:

— Принц Шибеску.

Вътрешността на фургона много напомняше на ориенталски будоар. Вътре цареше необуздан разкош и генерал Мунин, петдесетгодишен колос, посрещна Мони много любезно. Той му посочи безгрижно изтегнатата на една софа дваисетгодишна красавица. Това беше неговата съпруга черкезка.

— Принц Шибеску — каза генералът, — моята съпруга е чула днес да се говори за вашия подвиг и държи да ви поздрави. От друга страна, тя е бременна в третия месец и някакво непреодолимо желание я кара да копнее да спи с вас. Ето ви я. Изпълнете своя дълг! Аз ще се задоволя по друг начин.

Без да му противоречи, Мони свали дрехите си и се зае да разсъблича хубавата Хайдин, която беше в състояние на върховна

възбуда и го хапеше, докато той махаше една по една одеждите ѝ. Тя имаше чудесно тяло и бременността още не ѝ личеше. Нейните изваяни от грациите гърди се полюшваха като топовни гюлета.

Тялото ѝ беше кръшно, стройно и закръглено. Между щедрия ѝ задник и тъничкото кръстче имаше такава сладка диспропорция, че Мони почувства как членът му се изправя властно като норвежки бор.

Тя му го сграбчи, докато той галеше бедрата ѝ — дебели в основата и тънки в колената. Когато остана гола, той я яхна, цвилещ като жребец, а тя притвори очи, вкусвайки безгранично блаженство.

През това време генерал Мунин беше разпоредил да доведат едно миловидно и много изплашено момче китайче. Цепнатите му очички примигваха, обърнати към любещата се двойка.

Генералът го съблече и засмука неговата пищчица, голяма колкото маслинка. После го обърна, плесна го по мършавото жълто задниче, като същевременно грабна своята сабя и я остави до себе си. Накрая опъна момчето, което явно добре бе запознато с този начин на цивилизоване на Манджурия, защото божественото педалче твърде вещо завъртя телцето си.

Междувременно генералът нареждаше:

— Наслади се като хората, скъпа Хайдин, ей сегичка и аз ще го сторя.

А членът му излизаше почти целият от тялото на китайчето, за да се намъкне бързо пак. Когато почувства, че най-сладкото приближава, генералът взе сабята си и като стисна зъби, без да престава да го вади и вкарва, отсече главата на момчето, чиито последни конвулсии му доставиха неописуемо удоволствие, докато кръвта шуртеше от врата му като шадраван.

Генералът свърши и се избърса с носна кърпичка. После почисти и сабята си и като взе главата на китайчето, отиде да я покаже на Мони и Хайдин, които вече бяха сменили позата.

Черкезката яхаше Мони, обхваната от бяс. Гърдите ѝ танцуваха във въздуха, а задникът ѝ лудешки се повдигаше. Ръцете на офицера мачкаха прелестните ѝ закръглени бедра.

— Вижте — каза им генералът — колко мило се усмихва китайчето.

Разкривеното лице предизвикваше ужас, но това само удвои еротичния плам на двамата съвокупляващи се, които продължиха да се

чукат с още по-голяма стръв.

Генералът захвърли главата, после сграбчи жена си за ханша и напъха члена си в задника ѝ. По този начин той само увеличи удоволствието на Мони. Двата органа бяха разделени само от една тънка ципа и като се забиваха хищно, удвояваха насладата на младата жена, която хапеше Мони и се извиваше като пепелянка. Тройното изпразване стана по едно и също време. Триото се раздели и веднага след като се изправи, генералът сграбчи сабята си и се развива:

— А сега, принц Шибеску, трябва да умрете, защото видяхте прекалено много.

Мони обаче лесно го обезоръжи. После му върза ръцете и краката и го захвърли в единия ъгъл на фургона до трупа на китайчето. След това продължи до сутринта сладострастната си игра с генералшата. Когато си тръгна, тя вече спеше омаломощена. Самият генерал също заспа сладко с вързани ръце и крака.

Мони се върна в палатката на Фьодор. Там също не си бяха губили времето тази нощ. Алексин, Гъзолин, Фьодор и Корнабьо спяха голи, проснати в безпорядък върху натрупаните палта. Спермата беше слепила космите на жените, а мъжествеността на партньорите им висеше вяло и печално.

Мони ги остави да спят и тръгна да се разхожда из лагера. Задаваше се нов бой с японците. Някои от войниците се стягаха, други закусваха. Кавалеристите чешеха конете си.

Един казак с премръзнали ръце си ги топлеше във влагалището на кобилата си. Животното цвилеше нежно; изведнъж разгорецилият се казак се качи на един стол зад добичето и като извади дългото си като дръжка на копие оръжие, го вкара сладострастно в животинската вулва, която отделяше конски афродизиак. Така човешкият звяр се изпразни три пъти с могъщи къчове.

Един офицер, станал свидетел на това скотско съвокупление, се приближи заедно с Мони към войника и ядосано го скастри, че се е поддал на своята страст.

— Драги приятелю — рече той, — мастурбацията е воинска добродетел. Всеки съвестен войник трябва да знае, че по време на война онанизмът е единственият разрешен любовен акт. Бийте чекии, но не докосвайте нито жените, нито животните. Освен това мастурбацията е много похвално нещо, тъй като позволява и на

мъжете, и на жените да свикват с мисълта за предстоящата окончателна раздяла. Нравите, мировъзрението и вкусовете на двата пола все повече се различават. Крайно време е да забележим това и ми се струва, че е необходимо, ако искаме да властваме на земята, да държим сметка за този природен закон, който скоро ще възтържествува.

Офицерът се отдалечи, а впечатленият от словото му Мони тръгна замислено към палатката на Фьодор. Внезапно той долови странна врява — сякаш ирландски оплаквачки се вайкаха над непознат мъртвец. Когато се приближи, шумът се видоизмени и стана дори ритмичен — като че влуден диригент удря с палката си по статива, докато оркестърът свири под сурдинка.

Принцът се затича по-бързо и пред очите му се разкри невиджана гледка. Рота войници, командвани от офицер, удряха един след друг с дълги жилави тояги гърбовете на голи до кръста осъдени.

Мони, чийто чин беше по-висок от този на офицера, командващ побоя, пожела да вземе нещата в свои ръце.

Докараха нов осъден. Оказа се красив млад татарин, който почти не говореше руски. Принцът нареди да го съблекат чисто гол, после войниците го зашибаха по такъв начин, че утринният студ го хапеше едновременно с ударите на тоягите.

Осъденият остана невъзмутим и неговото спокойствие вбеси Мони. Той прошепна нещо на ухото на офицера и последният след малко доведе една сервитьорка от бирарията. Беше напрацяла келнерка, чиито гърди и задник изпъваха неблагопристойно стягащата я униформа. Тази красива жена с пищна плът се чувстваше неудобно в дрехите си и пристъпваше като спъната.

— Нямате срама, девойко — каза Мони. — Жена като вас не бива да се облича като мъж. За да ви втълпя по-добре това, ви наказвам със сто удара с тояга.

Нещастницата се разтрепери от главата до петите, но по даден от принца знак войниците бързо я разсъблякоха. Нейната голота контрастираше поразително с тази на татарина, който беше дългун с изпито лице и малки, спокойни и лукави очички. Крайниците му се отличаваха с онази кльощавост, с която Йоан Кръстител се сдобил, след като известно време се препитавал със скакалци. Ръцете, гърдите и щъркелоподобните му крака бяха обрасли с косми; от побоя

обрязаният му пенис беше започнал да набъбва и сега показваше пурпурната си, с цвят на пиянски бълвоч главичка.

Келнерката — хубав немски екземпляр от Брауншвайг, имаше огромен задник; човек би казал, че вижда тежкотоварна люксембургска кобила, изтървана сред жребци. Нейните сламени коси я правеха толкова възвишена, колкото не са изглеждали дори и рейнските самодиви.

Светлорусите ѝ коси стигаха до средата на бедрата. Тази растителност напълно прикриваше изпъкналата ѝ туфичка. Жената излъчваше такова цветущо здраве, че войниците почувстваха как членовете им от само себе си се вдигат за почест.

Мони поиска камшик и след като го получи, го пхна в ръката на татарина.

— Свиньо мръсна — извика му той, — ако искаш да си спасиш кожата, не трябва да жалиш тази курва.

Без да продума, татаринът огледа като познавач инструмента за мъчения, направен от сплетени ивици кожа, завършващи с железни шипчета.

Жената врецеше и молеше за милост на немски. Бялото ѝ тяло трепереше. Мони я накара да коленичи, после с ритник повдигна едрия ѝ задник. Татаринът опита камшика първо във въздуха и тъкмо замахна да я удари, когато нещастната келнерка, както си трепереше с цяло тяло, пръдна толкова оглушително, че всички присъстващи се закикотиха, а татаринът изпусна от смях камшика си. Мони го шибна със сопа през лицето и му каза:

— Идиот, заповядах ти да удряш, а не да се смееш.

После му подаде сопата и го накара да наложи отначало германката с нея, за да привикне. Татаринът започна отмерено да удря. Членът му, опиращ в дебелия задник на измъчваната, беше се вирнал, но въпреки изкушението ръката му се спускаше ритмично; сопата беше много жилава и свистеше във въздуха.

Татаринът се оказа истински майстор и ударите, които нанасяше, се сливаха и образуваха калиграфско изображение.

Скоро в долната част на гърба, над бутовете, ясно се отпечата думата *курва*.

Всички заръкопляскаха от сърце, а в това време виковете на германката ставаха все по-прегракнали. При всеки удар задникът ѝ се

раздрусваше, после се повдигаше със стиснати бутове, които за миг се раздалечаваха, и тогава можеше да се види дупчицата, а малко по-долу влажната ѝ зяпнала кайсия.

Тя, изглежда, постепенно привикна към ударите. При всеки плясък на тоягата гърбът ѝ леко подскачаше, а задникът ѝ се разтваряше и плодът ѝ зейваше страстно, като че ли внезапно споходен от неопикуема сладост.

Скоро тя се просна, стенеца от похотлива нега, и в този миг Мони спря ръката на татарина. После отново му връчи камшика и възбуденият до крайност мъж, пощръклял от мерак, зашиба с този жесток инструмент гърба на германката. Всеки удар оставяше по няколко дълбоки кървящи следи, защото вместо да вдигне камшика след удара, татаринът така го дръпваше към себе си, че железните накрайници смъкнаха парчета плът и кожа, които хвърчаха наоколо и оставяха кървави пръски по униформите на войнишкото сборище.

Германката вече не усещаше болка, а се гърчеше, усукваше и стенеше от удоволствие. Лицето ѝ бе почервеняло, а лигите ѝ течаха и когато Мони заповяда на татарина да спре, думата *курва* беше изчезнала, защото целият гръб на жената вече представляваше една рана.

Татаринът стоеше изправен, с окървавен камшик в ръка и явно очакваше похвала, но Мони го изглежда недоволено:

— Добре започна, но лошо свърши. Това, което направи, е отвратително. Удряше като смахнат. Войници, отнесете тази жена и ми доведете някоя от дружките ѝ в онази празна палатка. Аз ще чакам там с този окаян глупак.

Като отпрати войниците, неколцина от които помъкнаха германката, принцът влезе с осъдения в палатката. Там започна с всичка сила да го налага с две тояги. Татаринът, възбуден от спектакъла, в който допреди малко беше главно действащо лице, не можа да сдържи още дълго клокочещата в яйцата му сперма. Членът му се надигна отново под ударите на Мони и бликналото семе се разтече по платнището на палатката.

В този момент доведоха другата жена. Тя беше по риза, защото я бяха вдигнали направо от леглото. Лицето ѝ излъчваше неопикуем ужас и объркване. Тя беше няма и от гърлото ѝ излизаха само дрезгави нечленоразделни хрипове.

Все пак беше много хубаво момиче, родом от Швеция, дъщеря на управителя на бирарията и съпруга на датчанин, съдружник на баща ѝ. Беше родила преди четири месеца и сега сама кърмеше детето си. Трябва да имаше двајсет и четири години. Напращелите ѝ от мляко гърди — защото тя беше добра кърмачка — издуваха ризата.

Още щом я зърна, Мони отпрати войниците, които я бяха довели, и повдигна ризата ѝ. Тлъстите ѝ бедра приличаха на колони, които подкрепят прекрасна сграда, а руното ѝ бе златисто, с мека къдравина. Принцът заповяда на татарина да я пердаши, докато той самият я заблiza стръвно. Върху ръцете на нямата красавица се посипаха удари, а в това време устата на Мони поемаше отдолу любовния еликсир, дестилиран от северното ѝ цвете.

После смъкна ризата на пламналата жена и се намести гол върху кревата. Тя се настани отгоре му и неговото жило потъна дълбоко между ослепителнобелите ѝ бедра. Масивният ѝ твърд задник заподскача в такт. Принцът ухапа една от гърдите и засука превъзходното ѝ мляко.

Татаринът не остана безучастен, а със свистяща във въздуха тояга нахиба двете полукълба на нямата, като само увеличи насладата ѝ. Той удряше като побъркан — нашари този възвишен задник, жигоса безсрамно красивите бели пухкави рамене и остави ивици по гърба. Мони, който доста се беше потрудил вече, се позабави с изпразването и докато нямата, разгорещена от тоягата, свърши петнайсетина пъти, той все още се мъчеше над първия.

Когато се надигна, принцът зърна, че татаринът е напрацлял великолепно и му заповяда да обладае заднишком нещастната кърмачка, която изглеждаше ненаситна, а той самият грабна камшика и нашари гърба на войника, който се наслаждаваше, надавайки ужасяващи викове.

Татаринът не изостави своята позиция. Понасяйки стоически ударите на страшния камшик, той неуморно ръгаше любовния приют, в който се беше сврял. Там той остави на пет пъти горещото си приношение. После застина неподвижен върху все още разтърсваната от сладострастни конвулсии жена.

Но принцът реши да го поразкърши и както си беше запалил една цигара, започна да гори с нея на различни места раменете му. После пхна пламтяща клечка кибрит под татарските яйца и болката от

изгарянето вдъхна нови сили на неуморимия му член. Татаринът пое курс към ново изпразване, а Мони пак грабна камшика и зашиба с всичка сила слетите тела на кльошавия и нямата. Кръвта бликаше, а ударите се стоварваха със сочно „плюк“. Принцът ругаеше на френски, румънски и руски. Татаринът се наслаждаваше неописуемо, но скоро в очите му проблеснаха злобни пламъчета. Той владееше езика на немите и като протегна ръка пред лицето на партньорката си, започна да ѝ прави знаци, които тя великолепно разбра.

Към края на тези похотливи развлечения на Мони му хрумна нова приумица — той допря със запалената си цигара върха на влажната гърд на нямата. Млякото, от което една капчица проблясваше като бисер върху продълговатото зърно, я угаси, но жената нададе ужасен рев и се изпразни.

Тя направи знак на татарина, който бързо се изсули от нея. Двамата се нахвърлиха върху Мони и го обезоръжиха. После жената взе една тояга, а татаринът — камшика. С изгарящ от омраза поглед, вдъхновени от надеждата за мъст, те започнаха жестоко да налагат офицера, който ги беше накарал толкова да страдат. Колкото и да викаше и да се мятеше Мони, ударите не пощадиха никоя част от тялото му. Скоро татаринът, който се опасяваше, че издевателството върху офицер може да има пагубни последствия, захвърли камшика и също взе една обикновена шибалка. Мони подскочаше под ударите, а жената все гледеше да уцели слабините, ташаците или органа на принца.

Междувременно датчанинът беше забелязал отсъствието на жена си, защото пеленачето цивреше за майчината гърд. Той го взе на ръце и тръгна да търси своята съпруга.

Един войник му показва палатката, в която се намираше тя, но не му обясни какво точно върши там. Подлуден от ревност, датчанинът се втурна натам, повдигна платнището и се вмъкна вътре. Гледката беше донякъде банална — жена му, окървавена и гола, в компанията на един не по-малко окървавен и гол татарин, шибаше някакъв младеж.

Камшикът се търкаляше по земята; датчанинът остави детето на пода, вдигна камшика и заудря с всичка сила жена си и татарина. Те изпопадаха, като викаха от болка.

Под ударите членът на Мони се беше понадигнал и сега съвсем щръкна, докато съзерцаваше тази семейна идилия.

Момиченцето се разпищя на пода. Мони го взе и като го разпови, целуна розовото му задниче и гладката му изпъкналост, после надяна детето на члена си, като му запуши с длан устата; членът му разкъса детската плът. На принца не му трябваше много време, за да достигне оргазъм. Той се празнеше, когато родителите, забелязали със закъснение престъплението, се нахвърлиха върху му.

Майката вдигна детето. Татаринът се облече набързо и изчезна, но датчанинът надигна камшика с кървясали очи. Тъкмо щеше да нанесе смъртоносен удар по главата на Мони, когато забеляза въргалящата се на пода офицерска униформа. Ръката му се отпусна, защото датчанинът знаеше, че руският офицер е свещен — той може да изнасилва и граби, но търговецът, осмелил се да вдигне срещу него ръка, щеше да бъде незабавно обесен.

Мони разбра какви мисли вълнуват датчанина. Той се възползва от това, скочи и бързо грабна револвера си. С презрителен вид заповяда на мъжа да си свали гащите. После, със зареден револвер, му нареди да обладае отзад дъщеричката си. Молбите на датчанина останаха напразни и накрая той бе принуден да напъха окаения си член в нежното задниче на припадналото пеленаче.

В това време Мони взе една тояга и като прехвърли револвера в лявата си ръка, заудря гърба на нямата, която плачеше и се гърчеше от болка. Тоягата се стоварваше върху подпухналата ѝ от предишните удари плът и мъките на бедната жена представляваха страшна гледка. Но Мони я понесе със забележителна храброст и без ръката му да трепне, продължи бичуването до момента, в който нещастният баща се изпразни в задничето на дъщеричката си.

Тогава Мони се облече, заповяда на датчанката да направи същото и загрижено помогна на семейството да свести детенцето.

— Безсъвестна майко — каза той на нямата, — не виждате ли, че бебето иска да бозае?

Датчанинът направи някакви знаци на жена си и тя, като извади свенливо гърдата си, започна да кърми детето.

— А пък вие — каза Мони на датчанина — трябва много да внимавате, защото изнасилихте пред мен дъщеря си. Мога да ви погубя. Така че бъдете дискретен, тъй като моята дума тежи повече от вашата. Вървете си в мир. От днес нататък търговията ви ще зависи

само от моето благоволение. Ако си мълчите, ще ви закрилям, но ако разкажете какво се случи тук, ще бъдете обесен.

Датчанинът целуна ръка на буйния офицер и като се просълзи от признателност, побърза да отведе жена си и отрочето си. Мони пък се насочи към палатката на Фьодор. Спящите вече се бяха разбудили и се бяха облекли след сутрешния си тоалет.

През целия ден се подготвяха за битката, която започна едва надвечер. Мони, Корнабьо и двете жени се затвориха в палатката на Фьодор, който беше отишъл да се бие на предните позиции. Скоро се дочуха първите топовни гърмежи и заприиждаха санитарии, понесли ранените.

Палатката се превърна в лазарет. Корнабьо и двете жени бяха мобилизирани за прибиране на умиращите. Мони остана сам с трима ранени руснаци, които бълнуваха.

В този момент се появи една дама от Червения кръст, облечена с елегантна наметка в цвят екрю и с лента на дясната ръка. Тя беше много красива и произхождаше от семейство на полски благородници. Младата жена имаше пленителен ангелоподобен глас и чувайки я, ранените обръщаха към нея гаснещи очи, повярвали, че виждат Мадоната.

Тя даде на Мони няколко сухи заповеди с нежния си глас. Той ѝ се подчини като дете, учуден от енергичността на тази прекрасна девойка и от странната светлина, която понякога излъчваха зелените ѝ очи.

От време на време серафимското ѝ лице се изостряше и човек имаше чувството, че сянката на непросит грях пада върху челото ѝ. Явно непоковареността на тази жена си даваше понякога престъпни почивки.

Мони започна да я наблюдава и скоро забеляза, че тя задържа много повече, отколкото е необходимо, пръстите си в раните.

Донесоха един ужасяващ наглед ранен. Лицето му бе цялото в кръв, а гръдният кош — изтърбушен.

Милосърдната сестра го превърза с огромно удоволствие. Тя бе поставила дясната си ръка в зеещата рана и изглеждаше като опиянена от досега с издъхващата плът. Изведнъж вампирката повдигна очи и забеляза пред себе си от другата страна на носилката Мони, който я гледаше с презрителна усмивка.

Тя се изчерви, но той побърза да я успокои:

— Не се притеснявайте и не се страхувайте от нищо, сестро. Аз по-добре от всеки друг разбирам блаженството, което изпитвате. И моите ръце не са чак толкова чисти. Забавлявайте се с ранените, но не отказвайте да се насладите и на моите милувки.

Тя мълчаливо сведе очи. Мони тутакси застана зад нея, повдигна полите ѝ и откри един прелестен задник, чиито бутове бяха тъй слепени един за друг, като че се бяха клели никога да не се разделят.

Девојката се зае с ангелска усмивка трескаво да разкъсва ужасната рана на смъртника. После се приведе, за да даде на Мони възможност да се възхити по-цялостно на прелестния ѝ задник.

Тогава той заби изотзад своето копие между сатенените устни на мъхестата ѝ праскова и докато с дясната си ръка галеше бедрата ѝ, с лявата затърси под роклята клитора. Милосърдната сестра се отдаде на насладата мълчаливо, впила пръсти в раната на умирация, който хъркаше ужасяващо. Той издъхна точно в мига, в който Мони се изпразни. Болногледачката отблъсна бързо принца, разкопча панталона на мъртвия, чийто член бе добил челичена здравина, и си го въвря, наслаждавайки се в пълно мълчание и с възможно най-ангелско изражение.

Мони плесна няколко пъти големия клатушкащ се задник, който изплюваше и отново бързо засмукваше посмъртната колона. Членът на принца бързо придоби характерната си твърдост и като застана зад ненаситната санитарка, Мони започна да ѝ се радва изотзад като побъркан.

После се пооправиха и точно тогава внесоха един красив младеж, чиито ръце и крака бяха отнесени от картеч. Този жив труп още притежаваше един привлекателен член с идеална якост. Веднага щом остана сама с Мони, болногледачката седна върху чепа на издъхващия нещастник и докато траеше тази бясна езда, засмука Мони, който се изпразни бързо като кармелит.

Младежът още дишаше, макар че раните на откъснатите му крайници обилно кървяха. Тогава вампирката налага единствения му оцелял израстък и той издъхна под страшните ѝ ласки. По-сетне тя призна на Мони, че спермата му била почти студена. Жената изглеждаше тъй възбудена, че вече поизтощеният принц я помоли да се

разкопчае. Той засмука зърната ѝ, а тя застана на колене и се опита да съживи височайшия му член, като го мачкаше между гърдите си.

— Уви! — възкликна Мони. — Коя си ти, жестока жено, на която Господ Бог е възложил да довършва ранените?

— Аз съм — отвърна тя — дъщеря на принца-революционер Ян Морнески, когото трижди проклетият Гурко изпрати да умре в Тоболск. За да си отмъстя и да отмъстя за моята родина Полша, аз умъртвявам руските воители. Много бих искала да убия Куропаткин и от сърце желая смъртта на Романовци. Моят брат, който същевременно ми е и любовник, ме дефлорира по време на един погром във Варшава от страх моето целомъдрие да не стане плячка на някой казак. Той изпитва същите чувства като мен и затова така умело заблуди полка, който командваше, че го издави в езерото Байкал. Преди да тръгне, брат ми сподели с мен това свое намерение. По този начин ние, поляците, си отмъщаваме на московската тирания. Тези патриотични изблици така въздействаха на моята душа, че най-благородните и възвишени чувства отстъпиха пред жестокостта. Да, ти видя, че аз съм жестока като Тамерлан, Атила и Иван Грозни, взети заедно. Навремето бях благочестива като светица. А сега Месалина и Катерина биха изглеждали пред мен като плахи овчици.

Мони го побиха тръпки, докато слушаше признанията на тази прелестна пачавра. Той пожела на всяка цена да ѝ оближе задника в чест на Полша и ѝ разказа как бе взел косвено участие в заговора, който струва живота на Александър Обренович в Белград.

Тя го изслуша с възхита.

— Дали ще доживея да видя царя развенчан? — провикна се тя.

Мони, който беше лоялен офицер, възрази срещу евентуалното развенчаване на царя и се обяви в защита на легитимното самодържавие.

— Възхищавам ви се — каза той на полякинята, — но на мястото на царя бих унищожил наведнъж всички поляци. Тези глупави пияндури само майсторят разни бомби и правят планетата необитаема. Даже в Париж тези дяволски изчадия, които са колкото клиенти на углавния съд, толкова и на приюта за бедни, смущават съществуването на мирните жители.

— Вярно е — съгласи се полякинята, — че моите сънародници са малко палави, но ако им върнат отечеството и ги оставят да говорят

на родния си език, Полша бързо ще се превърне в страна на рицарската чест, на изобилието и на хубавите жени.

— Имаш право! — възкликна Мони и катурна болногледачката върху една носилка, където мързеливо я заголи и докато се съвокупляваха, двамата беседваха за галантни и отвлечени неща. Човек би казал, че си разказват нов „Декамерон“, заобиколени от чумави.

— Прелестна жено — казваше Мони, — нека да разменим вярата на душите си.

— Добре — отвърщаше тя, — ще се оженим след войната и ще проглушим света с жестокостите си.

— Съгласен съм — каза Мони, — но това трябва да бъдат само законосъобразни действия.

— Може би си прав — съгласи се болногледачката. — Най-приятно е да вършиш това, което е разрешено.

При тези думи, те се прегърнаха, ухапах се и потънаха в дълбоко наслаждение.

Изведнъж прогърмяха силни викове — руската армия отстъпваше в безпорядък пред японските войски.

Чуваха се страшните сетни стенания на ранените, грохотът на артилерията, зловещото скрибуцане на санитарните фургони и пушечните гърмежи.

Внезапно палатката се отвори рязко и вътре нахлу взвод японци. Мони и болногледачката едвам успяха да се приведат в приличен вид, когато един японски офицер се приближи до принц Шибеску.

— Вие сте мой пленник! — каза той, но Мони го просна мъртъв с един револверен изстрел, след което пред смаяните погледи на останалите японци счупи сабята му върху коляното си.

Втори японски офицер се приближи към него, войниците наобиколиха Мони, който се примири с пленяването си и когато излизаше от палатката, придружен от дребничкия офицер, той съзря далеч в равнината неколцина изостанали бегълци, които със сетни мъки се опитваха да догонят отстъпващата в безпорядък руска армия.

VIII

След като даде дума, че няма да бяга, Мони, макар и пленник, бе оставен да се разхожда свободно из японския лагер. Той напразно търсеше Корнабьо. По време на своите обиколки принцът забеляза, че го следи офицерът, който го бе пленил. Мони реши да го направи свой приятел и успя да се сближи с него. Офицерът се оказа жизнерадостен шинтоист и му разказа прекрасни неща за жената, която беше оставил в Япония.

— Тя е прелестна и усмихната — каза му той — и аз я обожавам така, както обожавам троицата Аме-но ми-но кануши-но ками. Тя е плодовита като Идзанаги и Идзанами, които са творци на земята и създатели на човека, и красива като Аматерасу — дъщерята на тези богове и самото слънце. Докато ме чака, тя мисли за мен и нежно подръпва струните на своето тринайсетструнно дървено кото или свиря на седемнайсеттръбното си шио.

— А откакто сте на война, никога ли не сте усетили нужда от женска ласка? — попита Мони.

— Когато желанието ми стане неудържимо — обясни офицерът, — аз се самозадоволявам, съзерцавайки непристойни рисунки.

И той запрелиства пред Мони книжки, пълни с гравюри върху дърво, изобразяващи невероятно гадни сцени. Едната от тези книжки показваше жени, правещи любов с всякакви животни — котки, птици, тигри, кучета, риби, чак до октоподи, които обгръщаха с ужасните си пипала с вендузи телата на истеризирали жени.

— Всички наши офицери и войници — поясни японецът — имат подобни книжки. Така те нямат нужда от жени и могат да се самообслужват, като съзерцават тези възбуждащи рисунци.

Мони често ходеше да навестява ранените руснаци. Там се срещаше с полякията, която му беше дала в палатката на Фьодор няколко урока по жестокост.

Сред ранените имаше и един капитан от Архангелск. Раните му не бяха много тежки и Мони често разговаряше с него, седнал на

болничното му ложе.

Веднъж раненият, който се наричаше Каташ, подаде на Мони писмо с молба да го прочете. В него се казваше, че жената на Каташ го мами с един търговец на кожи.

— Обожавам я — каза капитанът. — Обичам тази жена повече от самия себе си и ужасно страдам, че принадлежи сега на друг, но същевременно съм щастлив, невероятно щастлив.

— Как успявате да съчетаете тези две чувства? — попита Мони. — Та те взаимно се изключват.

— Те се смесват в мен — отвърна Каташ — и не си представям страстта без страдание.

— Вие да не сте мазохист? — полюбопитства Мони, живо заинтересуван.

— Може и така да се каже — съгласи се офицерът. — Впрочем мазохизмът е сходен със заветите на християнството. Но понеже виждам, че се интересувате от мен, ще ви разкажа историята си.

— На драго сърце ще я изслушам — отвърна сговорчиво Мони, — но по-напред изпийте тази лимонада, за да поосвежите гърлото си.

Капитан Каташ започна така:

— Роден съм през 1874 година в Архангелск. Още от най-крехка възраст изпитвах горчива радост всеки път, когато ме наказваха. Всички беди, които се струпяха върху моето семейство, само доразвиха и изостриха тази ми способност да изпитвам наслада от нещастията.

Виновно за това беше сигурно изобилието от нежност. Спомням си, че когато бях на петнайсет години, убиха баща ми, и по този повод аз изпитах първия си оргазъм. Сътресението и ужасът станаха причина да еякулирам. Майка ми полудя и винаги когато ходех да я посетя в приюта за душевноболни, аз онанирах, слушайки я да бръщолеви безобразни неща, защото тя си беше въобразила, че се е превърнала в клозетна яма, и описваше различни задници, изходили се в нея. Деня, в който реши, че ямата ѝ е препълнена, се наложи да я затворят. Тогавя майка ми взе да буйства и по цял ден викаше чистачките да я изпомпат. Аз я слушах ужасен, а тя отгоре на всичко ме разпознаваше.

— Синко — казваше ми, — ти вече не обичаш майка си и затова ходиш в други нужници. Клекни над мен и си изпразни червата на воля.

Най-добре се ака в майчината пазва! И освен това, синко, не забравяй, че ямата ми е препълнена. Вчера в мен се изсра един търговец на бира, който имаше разстройство. Вече не издържам, започнах да преливам. На всяка цена трябва да извикаш чистачите да ме изпомпат.

Повярвайте ми, господине, бях дълбоко отвратен и отчаян, защото обожавях майка си, но същевременно изпитвах неизразимо удоволствие, когато слушах ужасяващите ѝ слова. Да, господине, аз се наслаждавах и онанирах.

Когато ме взеха във войската, успях благодарение на връзките си да остана на Север. Често посещавах семейството на един протестантски пастор, който се беше установил в Архангелск. Той беше англичанин и имаше толкова прелестна дъщеря, че думите ми ще бъдат безсилни да предадат истинската ѝ красота. Веднъж, когато танцувахме на една семейна забава, след валса Флоренция уж случайно пъкна ръка между краката ми и попита:

— Натопорчихте ли се?

Когато се увери, че съм в състояние на крайна ерекция, тя ми се усмихна и каза:

— И аз съм цялата мокра, но не заради вас, а заради Дир.

След тези думи тя ласкаво се насочи към Дир Кисир, който беше норвежец и търговски пътник. Те размениха няколко фрази и когато оркестърът подхвана следващия танц, се завъртяха прегърнати, като се гледаха влюбено. Страдах невъобразимо. Ревността ми късаше сърцето. И колкото и да желаех Флоренция, аз започнах да копнея по нея двойно повече от деня, в който разбрах, че не ме обича. Гледайки ги как танцуват с моя съперник, се изпразних. Представях си ги как се гаят и се извързвах, да не би някой да забележи сълзите ми.

После, подтикнат от демона на сладострастието и ревността, се заклех, че тя ще стане моя жена. Странна е тая Флоренция, уж говори четири езика — френски, немски, руски и английски, а в действителност не знае нито един и жаргонът, който използва, прилича понякога на дивашко бръщолеване. Аз самият говоря много добре френски и познавам великолепно френската литература, най-вече поетите от края на XIX век. Заради Флоренция прописах

стихове, които нарекох символистични, но в тях чисто и просто е събрана моята мъка.

Разцъфна нежен цвят във името Архангелск,
щом ангелите с глас проплакаха от студ.
Флоренция и тя, в страдания и труд
молитвите реди към шеметния ангел.
Поява светъл звук от името Архангелск,
когато в тежка скръб Флоренция реве.
Но после вместо с цвят тя с тежки страхове
покрива този град със белота на ангел.
Флоренция! Архангелск!
Тя — лавър свеж, а той — трева на ангел.
А в кладенеца чер жените през нощта
подхвърлят крадешком реликви и цветя —
архангелски цветя и мощи от архангел.

В мирно време гарнизонният живот в руския Север е пъпен с развлечения. Ловът и светските задължения си поделят времето на военния. Ловът не ме привличаше особено, а светските ми задължения се изчерпваха с няколко думи — да стане моя жената, която обичах и която не ме обичаше. Това се оказа трудна работа. Хиляди пъти призовавах смъртта, защото Флоренция ме намрази още повече, подиграваше ми се и флиртуваше с ловците на бели мечки, със скандинавските търговци и дори веднъж, когато някаква смотана френска оперетна трупа беше пристигнала на турне в нашите мъгляви далечини, аз изненадах Флоренция една северна утрин да се пързала ръка за ръка с тенора — отвратителен пръч, родом от Каркасон.

Но аз, господине, бях богат и моите домогвания бяха радушно посрещнати от бащата на Флоренция, за която в края на краищата се ожених.

Заминахме за Франция, но по време на пътуването тя не ми разреши дори да я целуна. Пристигнахме в Ница през февруари, в разгара на карнавала. Наехме една къща и в деня, в който щеше да се състои боят с цветя, Флоренция ме осведоми, че е решила същата

вечер да се прости с девствеността си. Отначало повярвах, че най-сетне моята любов ще бъде възнаградена. Уви, оказа се, че започва моята голгота.

Флоренция допълни, че е избрала друг да изпълни този акт.

Вие сте много смешен — каза тя — и няма да се справите. Аз искам французин, защото те са галантни и разбират от любовните дела. Сама ще си избера моя тирбушон по време на празника.

Вече приучен на покорство, аз наведох глава. Отидохме на празника. Един младеж, чийто акцент издаваше, че е от Ница или Монако, се загледа по Флоренция. Тя обърна към него лице и му се усмихна. Страдах много повече от мъчениците в който и да е от кръговете на Дантевия ад.

По време на боя с цветя отново видяхме младежа. Той седеше сам в каляска, обилно украсена с редки цветя. Ние бяхме в една кола, в която човек можеше да полудее, защото Флоренция пожела да я напълнят догоре с туберози.

Когато каляската на младежа пресече пътя на нашата, той замери с цветя Флоренция, която го погледна влюбено и също му метна няколко стръка туберози. На един завой, вече малко поизнервена, тя толкова силно хвърли своя букет, че лепкавите меки цветове и стъбла оставиха леке върху костюма на сваляча. Тогава Флоренция се извини и като слезе, най-безочливо се прехвърли в неговата кола. Той се оказа доста заможен жител на Ница, забогатял от търговия със зехтин, която наследил от баща си.

Просперо, така се казваше младежът, прие най-нахално жена ми и в края на битката неговата кола получи първа награда, а моята — втора. Оркестърът свиреше. Видях как жена ми вдига флагчето, спечелено от моя съперник, и го целува в устата.

Вечерта тя пожела на всяка цена да вечеря заедно с мен и с Просперо и го доведе в нашата къща. Нощта беше великолепна, но аз страдах.

Жена ми ни въведе и двамата в спалнята — аз бях нещастен до смърт, а Просперо много учуден и леко объркан от споходилото го щастие.

Флоренция ми посочи един фотьойл и рече:

— Сега ще присъствате на урок по страстна любов, така че се постарайте да научите нещо.

После помоли момъка да я съблече и той го стори доста охотно.

Флоренция беше прелестна. Стегнатата ѝ плът, малко по-охранена, отколкото би допуснал човек, потръпваше под дланите на Просперо. Той също се съблече и членът му започна да набъбва. С радост забелязах, че не е по-едър от моя. Дори бих казал, че беше по-дребен и остър. С две думи, истински уред за дефлориране. И двамата бяха прекрасни. Тя — особено грижливо сресана, с искрящи от желание очи и порозовяла в дантелената си риза.

Просперо зацелува гърдите ѝ, които пърхаха като гукащи гълъби, после пъкна ръка под ризата и започна да я гали, докато тя се забавляваше, като му навеждаше шишока, пускаше го рязко и той плъокваше върху корема на младежа. А аз си плачех в моя фотьойл. Внезапно Просперо сграбчи жена ми и ѝ повдигна ризата отзад. Вперих очи в нейния красив, едър задник, обсипан с трапчинки.

Докато тя се смееше, младежът я плесна няколко пъти и между трапчинките се появиха червени петна. Изведнъж жена ми стана много сериозна и каза:

— Вземи ме!

Той я отнесе на кревата и аз чух вика от болка, който нададе съпругата ми, когато разкъсаният химен пропусна члена на нейния победител.

Те повече не ми обърнаха никакво внимание, а аз хълцах, наслаждавайки се все пак на моята скръб, и тъй като не издържах повече, скоро извадих органа си и започнах да онанирам в тяхна чест.

Те се любиха така десетина пъти. После жена ми, която като че чак сега забеляза присъствието ми, рече:

— Ела да видиш, скъпи съпруге, каква хубава работа свърши Просперо.

Аз се приближих до леглото с щръкнал ствол и жена ми, щом видя, че моят член е по-голям от този на младежа, се изпълни с презрение към Просперо. Тя се зае да ме обработва и каза:

— Просперо, вашият член нищо не струва, защото дори мъжът ми, който иначе е пълен идиот, има по-голям. Вие ме измамахте, но съпругът ми ще ви отмъсти. Андрюша (това бях аз), нашибай този човек до кръв.

Нахвърлих се върху него и като сграбчих един кучешки камшик от нощното шкафче, започнах да го удрям с всичката сила, която ми вдъхваше ревността. Шибях го дълго. Бях по-силен от него, но накрая жена ми се смили. Накара го да се облече и го отпрати завинаги.

Когато той си отиде, реших, че вече е дошъл краят на мъките ми. Уви, Флоренция ми каза:

— Андрей, подайте си члена.

Тя започна да си играе с него, но не ми позволи да я докосна. После повика кучето си, огромен дог, и се зае да го възбужда с ръка. Когато острието му набъбна, тя покатери кучето връз себе си, като ми заповяда да помагам на животното, което бе провесило език и хълцаше от удоволствие.

Аз толкова страдах, че припаднах точно когато еякулирах. Щом дойдох на себе си, чух, че жена ми ме вика настойчиво. Влязъл веднъж, penisът на животното не искаше повече да излиза. Флоренция и кучето правеха от половин час безплодни опити да се разединят. Някакво възловато образувание държеше кучешкия израстък в стегнатата вагина на жена ми. Използвах студена вода, която бързо им върна свободата. От този ден нататък жена ми повече не пожела да прави любов с куче. За да ме възнагради, тя ме облекчи с ръка, после ме изпрати да спя сам в моята стая.

На следващата вечер помолих жена си да ми разреши да изпълня съпружеските си задължения.

— Обожявам те — казах ѝ аз, — никой не те обича колкото мен. Аз съм твой роб. Можеш да правиш с мен каквото поискаш.

Тя беше гола и прелестна. Косите ѝ се стелеха по леглото, а ягодките на гърдите ѝ така ме привличаха, че се разплаках. Тя ми измъкна ствола и започна бавно, на почивки, да заголва главичката му. После позвъни и младата камериерка, която беше наела в Ница, се появи по риза, защото вече си беше легнала. Жена ми се обърна към мен и ми заповяда да заема мястото си във фотьойла, така че аз трябваше да наблюдавам забавата на двете лесбийки, които трескаво се наслаждаваха сред стонове и пъхтене. Те се лижеха и се отриваха една на друга в бедрата, а аз гледах как мощният и стегнат задник на Нинет се повдига над жена ми, чиито очи плуваха в нея. Понечих да се приближа до тях, но Флоренция и Нинет ме обсипаха с

насмешки, докато си играеха с члена ми, после отново се отдадоха на противоестествените си наслади.

На следващия ден вместо с Нинет, моята жена ми причини страдание с един офицер от алпийския стрелкови полк. Неговият член беше огромен и моравочервен. Мъжът се показва много груб, обиждаше ме и ме биеше.

След като облада жена ми, той ми заповяда да отида до кревата, взе кучешкия камшик и ме удари през лицето. Извиках от болка. Уви, смехът на жена ми отново породил в мен горчивата наслада, която вече бях изпитал. Оставих се да бъда съблечен от жестокия стрелец, който имаше нужда да бие някого, за да се възбуди.

Когато останах гол, офицерът започна да ме обижда, като ме наричаше рогоносец и мухльо, и вдигайки нагайката, я стовари върху задника ми, като първите удари бяха особено жестоки. Забелязах обаче, че моето страдание допада на жена ми, така че нейното удоволствие стана и мое. Аз също започнах да се наслаждавам, страдайки.

Всеки удар прерязваше седалището ми с жестока сласт. Първоначалната болка бързо премина в чувствен гъдел и аз се натопорчих. Камшикът скоро смъкна кожата ми и кръвта, която бликаше от бутоните ми, ме сгръвяше по странен начин. Това още повече увеличи моята наслада.

Пръстът на жена ми се зарови в мъха, който обкръжаваше красивата ѝ праскова. С другата си ръка тя галеше моя палач. Изведнъж ударите зачестиха и аз почувствах, че за мен приближава мигът на спазъм. Мозъкът ми сякаш лумна — мъчениците, с които се кичи църквата, сигурно са изпитвали това състояние.

Скочих, кървящ и надървен, и се метнах върху жена си. Нито тя, нито любовникът ѝ успяха да ми попречат. Аз паднах в обятията на съпругата си и едва докоснал обожаваното ѝ руно, моят член изригна, а от гърлото ми се изтръгнаха страховити викове.

Алпийският стрелец обаче бързо ме отстрани от завоюваната позиция и жена ми, пламнала от гняв, заяви, че трябва да ме накажат.

Тя взе карфици и с наслада, една по една ги заби в тялото ми. От болка надавах ужасни писъци. Всеки друг би се смилил над мен. Но

моята невярна съпруга легна на червения креват с разкрасени крака, придърпа любовника си за огромния му магарешки израстък и като разтвори космите и устните на своята мушмула, сама си го вкара до сливиците; в това време той хапеше гърдите ѝ, а аз се въргалях като обезумял по пода и забивах все по-надълбоко болезнените карфици.

Свестих се в ръцете на красивата Нинет, която, клекнала над мен, ми вадеше иглите. В съседната стая чух жена ми да крещи и ругае от удоволствие в ръцете на офицера. Болката, причинена от карфиците, които ми вадеше Нинет, както и от сладострастните викове на моята жена, станаха причина за сатанинско вкоравяване на моя член.

Както вече казах, камериерката беше клекнала над мен, така че аз я улових за руното и почувствах под пръстите си влажната ѝ цепка.

Но, уви, в този миг вратата се отвори и влезе един отворителен „боча“ (което ще рече пиемонтски помощник-зидар). Това бе любовникът на Нинет, който изпадна в неописуем гняв. Като повдигна полите на своята любовница, мъжът започна да я налага пред мен. После откопча колана си и я зашиба с него. Тя крещеше:

— Не съм се любила с господаря си.

— Сигурно затова — отвърна ѝ той — те държеше за гъза.

Нинет напразно се бранеше. Могъщият ѝ мургав задник подскачаше под ударите на ремъка, който свистеше и пореше въздуха като нападаща змия. Скоро задницата на камериерката пламна. На нея явно ѝ допадна това наказание, защото се обърна, разтвори копчелъка на своя любовник и измъкна оттам амуниции, които тежаха поне три кила и половина.

Мръсникът се надърви като нерез. Той се просна върху Нинет, която кръстоса своите стройни пъргави нозе на гърба на работника. Виждах как внушителният член влиза в обраслата зарзала, която го гълташе като бонбон и изплюваше като бутало. Те се забавляваха така дълго време и техните щастливи викове се сляха с тези на жена ми.

Щом свършиха, червенокосият работник стана, но като видя, че онанирам, изруга, взе каша и ме зашиба където свърне. Ремъкът ми причиняваше неописуема болка, защото бях премалял и нямах вече

достатъчно сили, за да изпитам удоволствие. Токата жестоко се забиваше в месата ми. Закресях:

— Милост!...

В този миг обаче влязоха жена ми и нейният любовник и тъй като под прозорците някаква латерна свиреше валс, двете разгащени двойки затанцуваха по тълпата ми, като мачкаха яйцата и носа ми, та отвсякъде рукна кръв.

Разболях се. Все пак бях отмъстен, защото зидарят падна от едно скеле и си строши главата, а офицерът обиди някакъв свой другар, който го уби на дуел.

Една заповед на Негово величество ме призова на служба в Далечния изток и аз напуснах жена си, която продължава да ме маме.

С тези думи Каташ завърши своя разказ. Той бе възпламенил Мони и полската милосърдна сестра, която бе влязла към края на историята и слушаше, потръпваща от сдържана страст.

Принцът и болногледачката се хвърлиха върху нещастния ранен, отвиха го и като сграбчиха дръжките на руските знамена, пленени в последната битка, които се въргаляха по пода, започнаха да налагат окаяника, чийто задник подскачаше при всеки удар. Той бълнуваше:

— О, скъпа Флоренция, нима отново ме наказва твоята божествена ръка?... Караш ме да се надървя... Всеки удар ми доставя наслада... Не забравяй да ми го погалиш... Ух, че е хубаво... Много силно шибаш по раменете... Ах, от този удар ми потече кръв... Тя блика за теб... моя съпруго... скъпа гълъбице... мила душице...

Полската курва биеше като побесняла. Задникът на нещастника се повдигаше, посинял и изцапан тук-там с кръв. Сърцето на Мони се сви, той осъзна жестокостта си и яростта му се обърна към подлата болногледачка. Принцът повдигна полите ѝ и на свой ред започна да я налага. Мръсницата се просна на земята и започна да върти задника си, украсен с една бенка. Мони удряше с всичка сила и скоро от нежната плът бликна кръв. Полякинята завика като обезумяла и се обърна по гръб. Тогава тоягата на принца се стовари върху слабините ѝ с глух шум.

На Мони му хрумна гениална идея и като взе от пода и другата дръжка, захвърлена от болногледачката, забарабани по голия ѝ корем. Ударите следваха с такава виртуозна бързина, каквато едва ли е

проявил дори малкият Бара от славното предание, когато е дал сигнал за атака от моста при Арколе.

Накрая коремът се пукна. Мони продължаваше да удря и вън от лазарета японските войници, помислили, че това е сигнал за сбор, се строяваха с оръжие в ръце. Тръбите засвириха тревога. Всички полкове застанаха по местата си и добре сториха, защото стана ясно, че руснаците са предприели атака и нападат японския лагер. Ако не беше барабаненето на принц Мони Шибеску, японският лагер щеше да бъде превзет. Това всъщност се оказа и решаващата победа на японците. Тя бе спечелена благодарение на един румънски садист.

Скоро няколко санитарни, понесли ранени, влязоха в помещението. Те забелязаха принца, който удряше по разпрания корем на полякия, и видяха ранения руснак гол и окървавен в леглото му. Войниците се хвърлиха върху принца, вързаха го и го отведоха.

Военният съвет го осъди на смърт чрез бичуване и нищо не можа да умилюва японските съдии. Молбата за помилване, изпратена до императора, остана без последствие.

Принц Шибеску храбро прие своята участ и се приготви да умре като истински румънски наследствен хосподар.

IX

Когато настъпи денят на екзекуцията, принц Шибеску се изповяда и се причести, подготви завещанието си и писа до своите родители. После в килията му вкараха едно дванайсетгодишно момиченце. Мони беше доста изненадан, но като видя, че ги оставят сами, не мисли дълго.

Малката бе прекрасна и му каза на румънски, че е от Букурещ и била пленена от японците в обоза на руската армия, с който родителите ѝ пътували като търговци. Попитали я дали желае да бъде дефлорирана от един осъден на смърт румънец и тя приела. Мони ѝ вдигна полите и засмука малката ѝ, още гола изпъкнала малинка, после, докато тя си играеше с органа му, лекичко я плесна по дупето. Накрая пхна главичката на члена си между крачетата на малката румънка, но той отказа да влезе. Тя всячески се стараше да му помогне, като тласкаше напред задничето си и му подлагаше за целувки малките си, кръгли като мандаринки гърди. Скоро принцът изпадна в еротичен бяс и най-сетне членът му проникна в момичето и помете девството ѝ сред струйки невинна кръв.

После Мони стана и тъй като нищо повече не можеше да се очаква от човешкото милосърдие, удуши момичето, като преди това му избодеше очите, докато то крещеше от болка.

Тогава японските войници влязоха и го изведоха. Един вестоносец прочете смъртната присъда в двора на затвора, който беше всъщност стара китайска пагода с чудесна архитектура.

Присъдата беше кратка: осъденият трябваше да получи по един удар с камшик от всеки войник в състава на дислоцираната тук японска армия. А тази армия броеше единайсет хиляди бойци.

Докато вестоносецът четеше, принцът си припомни своя бурен живот; жените в Букурещ, сръбският вицеконсул, Париж, убийството в спалния вагон, дребната японка от Порт Артур — всичко се разбърка в мислите му.

Един факт обаче се открий. Той се сети за булевард „Малзерб“: Гъзолин в пролетна рокля ситни към църквата „Мадлен“, а той, Мони, ѝ казва:

— Ако бях в едно легло с вас, дваисет пъти подред щях да ви докажа страстта си. Нека единайсет хиляди девици или дори единайсет хиляди камшици ме накажат, ако ви лъжа.

Той не бе успял да люби дваисет пъти подред и сега бе настъпил денят, в който единайсет хиляди камшика щяха да го накажат.

Мони още витаеше в спомените си, когато войниците го разтърсиха грубо и го отведоха пред палачите му.

Единайсетте хиляди японци бяха строени в две редици една срещу друга. Всеки държеше в ръка по един гъвкав камшик. Съблякоха Мони и той разбра, че ще трябва да поеме по този жесток път между двата реда палачи. Първите удари го накараха само да потръпне. Те плющяха върху нежната му кожа и оставяха тъмночервени следи. Той стоически понесе първите хиляда удара, после падна, облян в кръв, с навирен член.

Тогава го сложиха на носилка и зловещата разходка, озвучавана от сухите удари на бичовете, които се стоварваха върху отеклата и кървяща плът, продължи. Скоро членът му повече не можеше да задържа спермената струя и като се изпъна, изплю на няколко пъти белезникавата течност в лицата на войниците, които заудряха още по-силно тази човешка дрипа.

При двехилядния удар Мони предаде Богу дух. Слънцето сияеше лъчезарно. Песните на манджурските птички правеха още по-весела свежата утрин. Присъдата обаче бе изпълнена докрай и последните войници удряха една безформена пихтия, прилична на кайма, в която не можеше да се различи друго освен лицето, грижливо пощадено, чиито широко отворени изцъклени очи сякаш вече съзерцаваха Божието великолепие в отвъдния свят.

В този миг край мястото на екзекуцията мина група конвоирани руски пленници. Спряха ги, за да постреснат московците.

И ето че отекна вик, последван от други два. Трима неоковани във верига пленници се втурнаха към тялото на жертвата, която току-що бе получила единайсетхилядния удар. Те коленичиха и целите облени в сълзи, зацелуваха благоговейно окървавената глава на Мони. Японските войници, които за миг се пообъркаха, бързо си изясниха, че

единият от пленниците е мъж, при това истински исполин, а другите двама са всъщност красиви жени, преоблечени като солдати. И наистина те се оказаха Корнабьо, Гъзолин и Алексин, пленени след разгрома на руската армия.

Отначало японците уважиха скръбта им, после, заинтригувани от двете жени, взеха да ги закачат. Оставиха Корнабьо коленичил до трупа на своя господар и смъкнаха гащите на Гъзолин и Алексин, които напразно се опъваха.

Техните красиви, бели, потръпващи задници на изтънчени парижанки скоро събраха погледите на заплепените войници. Те започнаха да пошибват нежно и без хъс тези прелестни дупета, които помръдваха като пияни месечини и когато красивите девойки се опитваха да се надигнат, отдолу се виждаха косъмчетата на зиналите им плодове.

Ударите плющяха във въздуха и попадайки точно в целта, но не много силно, оставяха върху яките задници на парижанките отпечатък, който бързо изчезваше, за да се появи отново на следващото място, нашарено с бича.

Когато жените бяха подobaващо възбудени, двама японски офицери ги отведоха в една шатра, където ги опънаха десетина пъти, тъй като бяха зажаднели от дълго въздържание.

Офицерите се оказаха благородници от много древни родове. Те се бяха подвизавали като шпиони във Франция и познаваха Париж. По тази причина Гъзолин и Алексин лесно успяха да ги склонят да им предадат тялото на принц Шибеску, когото изкараха свой братовчед, а себе си обявиха за сестри.

Сред пленниците беше попаднал и един френски журналист на име Жанмолей, дописник на някакъв провинциален вестник. Преди войната бил скулптор и дори проявил някакъв таланец. Гъзолин го откри и го помоли да издигне паметник, достоен за принц Шибеску.

Бичуването се оказа единствената страст на Жанмолей. Той поиска от Гъзолин само да му позволи да я нашиба. Тя прие и дойде в уречения час заедно с Алексин и Корнабьо. Двете жени и двамата мъже се съблякоха голи. Алексин и Гъзолин легнаха на кревата по корем с навирени задници, а двамата яки французи, въоръжени с шибалки, започнаха да ги удрят така, че повечето удари да попадат върху цепката между бутовете или върху плодовете им, които поради

позата си изхвъркваха предизвикателно. Те удряха и се възбуждаха взаимно. Двете жени страдаха неимоверно и само мисълта, че чрез своите мъки ще подсигурят на Мони подобаваща гробница, им вдъхна сили да издържат това необичайно изпитание.

По-късно Жанмолей и Корнабьо седнаха и ги накараха да смучат огромните им, натежали от мъзга членове, без да престават да шибат потръпващите задници на красавиците.

На следващия ден скулпторът се залови за работа. Той бързо сътвори един странен надгробен паметник, над който се издигаше конната статуя на принц Мони.

По цокъла барелефи изобразяваха най-бляскавите подвизи на наследствения хосподар. От едната страна се виждаше как напуска обсадения Порт Артур с балон, а от другата бе представен като покровител на изкуствата, дошъл да се изучава в Париж.

* * *

Пътникът, прекосяващ Манджурската равнина между Мукден и Далний, внезапно ще види наред едновременното бойно поле, все още покрито с кости, да се издига монументална гробница от бял мрамор. Китайците, които орат наоколо, неизменно я почитат и на въпросите на своята рожба манджурската майка отвърща:

— Това е един велик рицар, който опази Манджурия от западната и от източната напасть.

Обикновено пътникът се обръща за повече подробности към пазака на железопътния прелез на трансманджурската линия. Този японец с дръпнати очички е облечен също като кондуктор и отговаря скромно:

— Това е един японски барабанчик, благодарение на когото спечелихме битката при Мукден.

Но ако държи на всяка цена да разбере за какво става въпрос и се приближи до статуята, пътникът остава дълго време замислен, след като е прочел следните слова, гравирани върху постаментата:

Почива принц Шибеску в този гроб студен.

*Умря от ласките на единайсет хиляди камшици.
А беше по-добре — о пътниче, бъди ти убеден! —
да дефлорира единайсет хиляди девици.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.